நாவல் பகுதிகள்

சு.வெங்கடேசன்

காவல் கோட்டம்

அத்தியாயம்

2

கனகநூகா பாறையின் வெட்டுத் தடங்களைச் சுட்டியவாறு குன்றின் உச்சியைக் காட்டினாள். சின்னதாக ஒரு கற்கோவில் தெரிந்தது. குளத்தில் செந்தாமரைகள் மலர்ந் திருந்தன. குளித்துவிட்டு மேலே ஏறலாம் என்ற கங்கா உடைகளைக் களையத் தொடங்கினாள். அதுவரை அந்த நிழலில் காத்திருப்பதாகச் சொன்ன கம்பணன் இன்னும் விழுது இறக்காத அந்த இளம் ஆலமரத்தை நாடிப் போனான்.

சில்லென்ற நீரில் அமிழ்ந்த கங்கா சற்றே நீந்தி முன்னே போனாள். கால்கள் பாவவில்லை. ஆழமிருக்கும். நீருக்கு மேலே தலை தூக்கியவள் கூந்தலை அவிழ்த்து விரித்தாள். உள்ளாடையையும் உருவி எதிரே பாறையில் நின்ற கனகாவை நோக்கி எறிந்தாள். குன்றின் பின்னே சூரியன் இறங்கியிருந்தான். மாலை நெருங்குகிறது. இந்தக் குன்றைப் பார்த்ததிலிருந்து துங்கபத்ரையே நினைவில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. மீண்டும் மூழ்கிக் கண் திறந்து ஆழத்தைப் பார்த்தாள். தரை தெரிய வில்லை. மாலை வெயிலில் பசுமஞ்சளாய் நீர் கலங்கித் தெரிந்தது. இந்தக் குளத்தில் குளித்தெழுந்த சமணமுனி கள் எத்தனை எத்தனை பேர்? ஏன் எப்போதும் ஊர்களின் புறத்தே கற்குன்றுகளுக்குள் இன்னொரு கல்லாய் உறைந்திருந்தனர்? இன்னும் இன்னும் என்று இந்த உலகையே புலன்களால் துய்க்கத் துடிக்கும் மானுட இச்சையிலிருந்து விலகிய அவர்கள் தேட்டம்தான் என்ன? எவ்வழியே போனாலும் மனிதன் அழிந்து தான் போவான். அது மட்டும் நிச்சயம். பின் எது மிஞ்சும்? இந்தச் சிலைகளா? கதைகளா? எழுத்தா? அவையும் அழியும். வைகையின் புனலோடு போய் அழிந்த ஏடுகள் எத்தனை? சிந்தையில் அரும்பி எழுதாமலே கழுவேற்றத் தில் கருகிப் போயுமிருக்கலாம். எண்ணாயிரம் பேர். எண்ணிக் கையில் மிகை இருக்கலாம். எண்பது பேரே ஆனாலும் அது கடவுளின் பேரால் நடந்தது. ஆட்சி அதிகாரத்தின் மமதையால் நடந்தது. அந்த வன் கொலைக்குச் சாட்சியாய் இருந்த வைகை கண்ணீர் பெருக்கி ஓடியிருக்கும். அந்த வலியின் துயர் சுமந்த காற்று இந்த மண்ணின் மார்பெல்லாம் அறைந்து அறைந்து புலம்பியிருக்கும்.

துங்கபத்ரையில் சிந்திய ரத்தம்... பல்லாயிரம் பெண்கள் குழந்தைகளின் ரத்தம் நதியோடு ஒழுகாது இன்னும் உறைந்திருக்கிறது. முகம்மதியர் மூட்டிய தீ... ஆனைகுந்தியில் மூன்று நாட்களாக நின்றெரிந்த தீ இன்னும் அணையாது கனல்கிறது. பெண் மனதில் வஞ்சினம் அணையாது. அதை முலைப்பாலோடு குழந்தைக்கும் புகட்டுவாள். தலைமுறைகளுக்கு அது ரத்தத்தில் எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

கங்கா நீருக்கு மேலே தலை உயர்த்தினாள். மூச்சு வாங்கியது.

பாகீரதியை இடுப்பில் தூக்கிக்கொண்டு ஒரு தாதி தப்பித்து ஓடினாள். ஆனைகுந்தியின் மதில் தாண்டி ஆற்றைக் கடந்து தென்கரையில் மாதங்க மலைமேல் ஏறி ஒளிந்திருந்தாள். ஐந்தே வயதான அறியாச் சிறுமியான பாகீரதி பசியோடும் பயத்தோடும் மலை மேலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வடகரையில் பற்றி எரியும் ஆனைகுந்தியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள், அழு தழுது பசியால் மயங்கி விழும் வரை.

மாதவவாரு இளவரசி பாகீரதி பின்னர் எதுவுமற்று எங்கோ ஒரு குடிசையில் வளர்ந்தாள். பின்னும் ஒன்பது ஆண்டுகள் கழித்து தென் கரையில் மாதங்கமலை அடிவாரத்தில் ஏமகூடப் பாறைகளின் மேல் விருபாஷர் கோவிலைச் சுற்றி விஜயநகரத்தின் கோட்டை மதில்கள் முளைத்தன.

பாகீரதி அவ்வா பேரப்பிள்ளைகளை மடியில் கிடத்தி இந்தக் கதையைத்தான் சொல்வாள். மொழியறிந்தபோது கங்காதேவி கேட்ட முதல் கதை இதுதான். வட்டமிட்டு உள் சுழித்து அ என்று அவள் எழுதக் கற்குமுன் குறுவாள் ஏந்தக் கற்பித்திருந்தாள் அவ்வா. பெருவாள் எடுத்துப் பயின்று வீராங்கனை ஆகும் வரையும் அதன் பின்னும் எத்தனையோ முறை மாதங்கமலை மேல் நின்று வடகரையில் தெரியும் ஆனைகுந்தியைப் பார்த்த வாறிருந்திருக்கிறாள் கங்கா. இன்று அது மீண்டும் நகரமாகிவிட்டது. விஜயநகரத்தின் ஓர் அங்கம். ஆனால் அவள் கண்களுக்கு எரிந்துகொண்டிருக்கும் ஆனைகுந்தி தான் தெரியும். துங்கபத்ரை அதன் செந்தழல் பிம்பத்தைச்

சுமக்கமுடியாமல் துடிக்கும். அவள் மட்டுமல்ல, கம்பிளி மண்ணின் குழந்தைகள் அனைவரும் அந்தக் கதை கேட்டுத்தான் வளர்கிறார்கள்.

கிளிகள் மிழற்றும் ஒலி கேட்டு மேலே பார்த்தாள். வடக்கிருந்து ஒரு கிளிக்கூட்டம் தென்புறத் தோப்புகளுக்குப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அமணமலையிலிருந்து பாய்ந்திறங்கிய அம்பு போன்ற ஒன்று கிளிக்கூட்டத்தில் தைத்து எகிறிச் சென்று ஆலமரத்தில் மறைந்தது. கிளிகள் அலறிச் சிதறிப் பறந்தன. மின்னல் வெட்டியது போலிருந்தது. ராஜாளி என்ற மின்னல். வல்லூறு வேட்டை. சாளுவப் பறவை! பக்ஷி ராஜா!

கரையில் நின்ற ஜோகம்மாவைப் பார்த்து கங்கா கத்தினாள் 'இப்போதே போரைத் தொடங்க வேண்டும். உடனே. ராஜாவிடம் போய்ச் சொல். ஓடு.' கரையில் கங்கா ஏறவும் நாற்புறமும் தோழிகள் நின்று சீலையால் அரணாகச் சுற்றினர்.

கம்பணன் கோபத்தோடு கங்காவை நோக்கி வந்தான். நெருங்கியபோது, நிறைநிர்வாணத்தில் அவள் தலை துவட்டியவாறு அவனைப் பார்த்தாள். அவன் கத்தினான். 'கங்கா! இது விளையாட்டல்ல. போர். இன்னும் சற்று நேரத்தில் இருட்டிவிடும். முழு அமாவாசை...'

'நான் தீர்மானித்து விட்டேன். இதில் இனி மாற்றம் இல்லை. உடனே சென்று தயாராகுங்கள்.'

'உன் பிடிவாதத்திற்கு அளவில்லையா? என்னோடு விளையாடலாம். ஆயிரமாயிரம் உயிர்களோடு விளையாடுகிறாய்.'

''குமார கம்பணா! விலகி நில். விஜயநகரப் போர் இதுவல்ல. இது என் யுத்தம். கம்பிளியின் யுத்தம். இதற்காகவே நான் பிறந்தேன். இந்த நாளுக்காகவே காத்திருந்தேன். இதற்காகத்தான் வாளெடுத்தேன். ஆயிரமாயிரம் கொல்லவாருகளை இழந்தாலும் அந்த ரத்தத்தில் நடந்துபோய் இன்றிரவே பலி எடுப்பேன். ஆனைகுந்தியின் பகை முடிப்பேன். போ! அந்த ரேணுகையின் மேல் ஆணை.''

குமார கம்பணன் நடுங்கினான். அவன் அறிந்த கங்கா அல்ல இவள். இந்தக் குரல் ஏதோ அமானுட வல்லமையின் அசரீரி போல் ஒலிக்கிறது.

சூரியன் நெற்றி மட்டத்திற்கு இறங்கிவிட்டான். பசுமலை அடி வாரத்தில் வடக்கே கங்கையம்மன் பூஜைக்கான ஏற்பாடுகள் அவசர கதியில் நடந்தன. தளபதிகள், குலப் பெரியவர்கள், அணித் தலைவர்கள் எல்லோரும் வந்து வரிசைப்படி நின்றனர். அமணமலையிலிருந்து கங்காவும் கம்பணனும் நேரே பூஜைக்கு வந்தனர். பூஜை ஆரம்பமாயிற்று.

சக்கிலிய மாதங்கி ஒருத்தி கங்கையம்மன் செப்புச் சிலையைத் தலையில் தூக்கியவாறு வந்தாள். பின்னே ஒன்பது தேவதுந்துபிகள் வரிசையில் வந்தன. அந்த உறுமிகள் இழையும் ஒலி மட்டுமே வ்வூ... வ்வூ... என்று காற்றில் மிதந்துகொண்டிருந்தது.

மண்ணில் விரிக்கப்படட கம்பளத்திற்கு எதிரே இருந்த பீடத்தில் கிழக்கு நோக்கி கங்கையம்மனை வைத்தாள். தளிப் பெண்டிரான இரு பசவிகள் நீராட்டி, சந்தன களபங்கள் பூசி அம்மனை அலங்கரித்து மாலை அணிவித்தார்கள்.

பன்னிரு கைகள் விரியத் தேவி தன் மக்களை நோக்கி நின்றாள். ஒரு கையில் திரிசூலம். மறு கையில் உடுக்கை. ஒன்றில் அம்பு. பிறிதில் கம்பு. ஒரு கரம் பாம்பைப் பிடிக்க, மறு கரம் செடியை ஏந்தியது. தக்கையையும் தாடிமப் பழத்தையும் இரு கைகள் கொண்டிருந்தன. வில்லொரு கையிலும் சூலமொரு கையிலுமேந்தி ஆங்கார ரூபிணியாய் நின்ற அன்னையே பின்னும் அன்னம் ஒரு கரத்திலும் விசிறி ஒரு கரத்திலும் தாங்கி அருள்பாலித்தாள்.

மீண்டும் உறுமிகள் விம்மத் தொடங்கின. கொல்லவாருகளின் காமதேனுவான பொலி ஆவு முதலில் வந்தது. முத்து முகபடாம் அணிந்து கொம்புகளில் தங்கப் பூண்கள் பூண்டு, சிமிலையும் உடலையும் வண்ணப் பட்டு அலங்கரிக்க, கால்களில் தங்கச்சலங்கைகள் ஒலிக்க கம்பீரமாக நடந்து வந்து கம்பளத்தின் மீது நின்றது.

இப்போது உறுமிகள் சுருதி குறைக்க, குல ஜெண்டடு வாரு பொலி ஆவுக்கான வாழ்த்துப் பாடலைப் பாடினர். ஆவும் அம்மனும் எதிரெதிரே இருந்தனர். சூழ நின்றவரெல்லாம் கைகூப்பித் தொழுதனர். ஒரு பசவி நனைந்த தினையை உள்ளங்கைகளில் ஏந்தி நீட்ட பொலி ஆவு அதைத் தின்றது. முடித்ததும் கோபாலன் கயிற்றைப் பற்றி அழைத்துக் கொண்டு போனான்.

அடுத்ததாக, குல வரிசைப்படி மூத்த குடியினரான சக்கிலியரின் ஆவு வரவேண்டும். ஆனால் அவர்கள் ஆதியில் எப்போதோ ஆவையே கொன்று தின்றுவிட்டதால் குல விலக்கம் செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் ஆவு வளர்ப்பதும் தடுக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் சடங்குகளில் முதல் மரியாதை எப்போதும் உண்டு. எனவே அவர்களுக்காக பசவண்ண ஆவு வந்தது. அதே அலங்காரங்களோடு வந்து கம்பளியில் நின்றது. ஜெண்டடு வாரு சக்கிலியக் குலப் பெருமைகளைப் பாடினான். எல்லோரும் தொழுதனர். தினையை ஏற்றுக்கொண்டு விலகிச் சென்றது.

அடுத்து சில்லவாரின் புல்லை ஆவு வந்து நின்றது. பின் வல்லக்கவாரின் மயிலை ஆவு. பாலமவாரு, குருவாரு, குஜ்ஜிபொம்மு, வெக்கிலியர், காவன்னகாரு, இர்ரிகாரு, குறிபாலமவாரு என்று ஒவ்வொரு ஆவும் வந்து கம்பளி ஏற அந்தக் குலப்பாடகர்கள் குலப் பெருமைகளைப் பாடினர்.

கங்கையம்மன் வழிபாடு முடிந்தது. சூரியன் மறைந்துவிட்டான். வெளிச்சம் மட்டும் மங்கலாய் இன்னும் மிச்சமிருந்தது.

அடுத்து எல்லம்மன் பூஜை. இரண்டு யானை உயரத்திற்கு சாரங்கள் கட்டி மேலே பீடத்தில் எல்லம்மனை வைப்பதுதான் வழக்கம். சாரத்தில் ஏறித்தான் சாமி மாலையை எடுக்க வேண்டும். இப்போது நேரம் இல்லையாதலால் பசுமலையை ஒட்டியிருந்த சின்ன மண்குன்றின் உச்சியில் எல்லம்மனை வைத்திருந்தனர்.

இந்த பூஜையில் ஆர்வமுள்ள இளைஞர்கள் எல்லாம் வந்து அணிகளுக்கு முன்னே நின்றிருந்தனர். சற்று தூரத்தில் வெட்டவெளிக்கு அப்பால் அந்தக் குன்று இருந்தது.

எருமைக்கிடாரி ஒன்றின் மூக்கணாங்கயிறைப் பிடித்தவாறு இருவர் குன்றின் அடிவாரத்திற்குச் சென்று எல்லம்மனை நோக்கி நிறுத்தினர். உறுமி முழங்கிக் கொண்டிருக்க, ரம்பாவுல கேசவனின் பட்டாக் கத்தி மின்னலாய் வெட்டியது. குருதி பீறிட்டுப் பாய, சக்கிலியரின் எக்காளம் அலையலையாய் உயர்ந்தது. அது உச்சத்தைத் தொடும்முன் மற்றவையும் சேர்ந்து கொண்டன. முரசுகள் திசையெங்கும் முழங்கின. பேரொலியால் காற்று நடுங்கியது. வரவிருந்த இருள் வெருண்டு ஓடியது.

போர் தொடங்கிவிட்டது. இனிதான் எல்லம்மனின் மாலையை எடுக்கும் சடங்கு. யார் வேண்டுமானாலும் எடுக்கலாம். கன்னி கழியாதவராக இருக்கவேண்டும். எப்போதும் அதை எடுப்பதில் போட்டி நிலவும். யார் முதல் எட்டை எடுத்து வைப்பது என்பதில்தான் தயக்கமும் தாமதமும். பிறகு ஆளாளுக்கு எல்லம்மனை நோக்கிப் பாய்ந்து ஓடுவார்கள். வல்லக்கவாரும் சில்லவாரும் இதைப் பெரிய கௌரவப் பிரச்சனை யாகவே கருதுவார்கள். யார் முந்துவது என்பதில் அவர்களுக்குள்தான் போட்டி.

முரசொலிகளும் பெரும் ஆர்ப்பரிப்புமாகப் போர்விளி மேலும் மேலும் கூடிக்கொண்டிருந்தது. அது நரம்புகளை முறுக்கேற்றி மனிதர்களை வேறு உலகத்துக்கு இழுத்துச் சென்றது. கூட்டத்தில் சலனம் தெரிந்தது. ஒன்றிரண்டு இளைஞர்கள் எல்லம்மனை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினர். நான்கைந்து குதிரைகள் அணிகளினூடே பாய்ந்து வெட்ட வெளிக்கு வந்து விட்டன. மேற்கே கடைசியாய் நின்ற முந்நூற்றுவர் குதிரை வீராங்கனைகளில் ஸ்ரீஜானகிவாரிப் பெண்கள் கூட்டத்திலிருந்து ஒரு குதிரை விலகி முன்னோடியது. சில நொடிகள் கழித்துதான் அவள் கனகநூகா என்று உணர்ந்தார்கள். பெண்களின் குலவைச்சத்தம் உயர்ந்தது. ஓடிச் சென்றவர்களையும் மற்ற குதிரைகளையும் மிஞ்சி கனக நூகாவின் குதிரை குன்றிலேறி முன்னே ஓடியது. பேரிரைச்சலையும் மீறி அணிகளினூடே 'பாலமவாரு...' 'பாலமவாரு...' என்ற சொல் மந்திரம் போல் ஒலித்துச் சென்றது. எல்லம்மாவை வணங்கிவிட்டு சாமி கழுத்தில் இருந்த வஞ்சி மாலையைத் தூக்கித் தான் அணிந்து கொண்டாள்.

ரேணுகாவின் காலடியில் சிவப்புக் கச்சையில் இருந்த குறுவாளை எடுத்து கனகநூகா தன் கழுத்தை அறுத்துத் தன்னைத் தானே பலியிட்டாள்.

7

விஸ்வநாத நாயக்கர் அறுபத்தைந்தாவது வயதில் 1564ல் நோய் வாய்ப்பட்டு காலமானார். மறுநாள் மாலை வடக்கு வாசலுக்கு நேர் எதிரே அகழிக்கு அப்பால் வைகைக் கரையில் சந்தனச் சிதை அடுக்கப்பட்டது. பாளையங்களிலிருந்து அநேகமாக எல்லா ஆண்களும் மதுரையில் வந்து குவிந்துவிட்டனர். மதுரைக்கு வெளியிலும் வைகைக் கரையெல்லாம் பெருங்கூட்டம். மதுரையே கண்ணீரில் தளும்பிக் கொண்டிருந்தது.

இளவரசன் கிருஷ்ணன் சிதையை வலம் வந்தான். அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கச் சக்தி இல்லாமல் அரியநாத முதலியார் அந்த இடத்துக்கே வரவில்லை. கிருஷ்ணன் தீ மூட்டியபோது தளவாய் கேசவப்ப நாயக்கர் தரையில் விழுந்து கதறினார். அவரைத் தூக்கி நிறுத்தியபோதும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. கிருஷ்ணன் அங்கே நிற்காமல் அழுது கொண்டே மதுரைக்குள் ஓடினான்.

அவள் மஞ்சள் ஆடையுடன் வைகையில் மூழ்கி எழுந்தாள். கரையேறியதும் கையில் எலுமிச்சம் பழத்தைக் கொடுத்தார்கள். வாங்கி உள்ளங்கைகளுக்குள் வைத்துக் கூப்பிய கரங்களுடன் அவனை நோக்கி நடந்தாள். விஜயதசமிக் கூட்டம் ஆரவாரிக்க அவன் நடுஅரங்கில் வாள் வீசிக் கொண்டிருந்தான்... கொண்டவீடு விஜயோத்ஸவத்தில் வராகக் கொடி ஏந்தி குதிரையில் ராஜவீதியில் முன்னில் வந்தான்... விட்டலர் கோபுரத்தின் கீழ் வேங்கடன் மீதேறி வெற்றி வீரனாய் நுழைந்தான்... ஆமுக்த மால்யதா அரங்கேறிய போது வசந்த மண்டபத்தில் யாரும் அறியாமல் ஒரு மாலையை அவளுக்கு அன்பளித்தான்... நாள்தோறும் அவள் கோலமிடும் வேளை தவறாமல் குதிரையில் கடந்து அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே போனான்... அவள் கைபற்றி ஞாபகப் பரிசாகக் கைவளையை உருவிக் கொண்டான்.

சிதையை நெருங்கி மரப்படிகளில் ஏறினாள்.

மஞ்சள் சுடர்களாய் அவனைக் கண்டாள். மஞ்சள் வெயில்... வாள் பயிற்சி... அவன் சுற்றி வந்தான்... பருக்கள் பூத்த முகம் பொன்னொளியில் திகழ்ந்தது செப்புச்சிலையென... அவன் கண்களைக் கண்டாள்... அவள் தன்னைப் பெண் என உணர்ந்த அந்த முதற் கணத்தில்...

17

ரௌளத் தாக்குவான் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த ராஜு ஏமாற்றத்தால் சினமடைந்தான். தஞ்சாவூர் அணிகளிலிருந்து ஊளையும் வசைகளும் எழுவது திரும்பிவரும் ரௌளத்துக்குக் கேட்டது. ரௌளத் திரும்பி வரும்போது ஓரத்தில் நின்ற இரு மதுரை அணிகள் பாய்ந்து சென்று தஞ்சாவூரின் சிறகு நுனிகளைக் கடித்துக் குதறிவிட்டு தொடர்ந்து மோதாமல் திரும்பித் தம் நிலைகளுக்கு வந்தன.

ராஜு அனைத்து வரிசைகளிலுமிருந்த முதல் இருபது குதிரைகளை ஈட்டி ஏந்தித் தாக்குமாறு உத்தரவிட்டு தானும் முன்னே பாய்ந்தான். ராஜுவை மிக அருகே நெருங்கவிட்டதும் கதிரி நாயக்கரைப் பின்வாங்கச் சொல்லி வேங்கடரின் முரசு இரட்டைத் தாளத்தில் ஒலித்தது. பின்வாங்கிய மதுரைக் குதிரைகள் விலகி அரைவட்டம் சுற்றி மோதல் தொடங்கிவிட்ட நடுக்களத்தின் மீது பாய்ந்தன. ஆபத்தை உணர்ந்த ராஜு

சண்டையிட்டவாறே பின்வாங்கும் சமிக்ஞையோடு குழலை எடுத்து ஊதினான். சீக்கிரமே கால் பங்கு இழப்புகளோடு தஞ்சைக் குதிரைகள் பின்வாங்கி ஓடின. விரட்டிப் போன கதிரியை வேங்கடர் பின் தொடர்ந்தார்.

துவந்த யுத்தம் ஆரம்பாகி முன்னணிக் குதிரைகள் மோதிக் கலந்து வெட்டும் குத்தும் வெறிக்கூச்சலுமாக மாறியது.

அக்கராஜு அந்தக் குழம்பிய மோதலிலும் சுற்றிலும் வாளால் வெட்டி வீழ்த்தி வழியமைத்துக்கொண்டு ரௌத்தை நெருங்கிவிட்டான். யுத்தமுனைப்பில் இருந்த ரௌத் தற்செயலாக அவனைப் பார்த்ததும் அவனை நோக்கிப் போனான். குதிரைகள் நெருங்கி வாட்கள் மோதி விலகின. மிகுந்த தன்னம்பிக்கையோடும் நிதானத்தோடும், ஆவேசமாக வரும் வீச்சுகளைத் தடுத்தும் விலக்கியும் சமாளித்துக் கொண்டிருந்தான் ரௌத். தங்கள் அணிகளின் பின்னால் நின்று களத்தை கவனித்துக்கொண்டிருந்த வேங்கடர் மதுரைக் குதிரைகளைக் கூவி விலக்கிக்கொண்டு அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். பின்னாலேயே கதிரியும் வந்தார். மதுரைக் குதிரைகள் தஞ்சையைப் பின்னுக்குத் தள்ளிச் சென்றிருந்தன. ராஜுவைத் தாண்டி மதுரை வீரர்களே சுற்றிலும் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தனர். வேங்கடர் கதிரியிடம் சொன்னார் ‘மாமா, சீக்கிரம் முடிச்சி விடுங்க. வீணா உயிர்க போகுது.’

வேங்கடரும் கதிரியும் பிற குதிரைகளை வெகுவாக விலக்கிவிட்டு தனிச் சமரில் இருந்த வீரர்களுக்கு வாய்ப்பாக வட்டம் அமைத்துக் கொடுத்தனர். ரௌத் சற்றும் சளைக்காமல் மோதிக்கொண்டிருந்தான். ‘ரவுத்து... நீ விலகு’ என்ற குரல் வந்ததும் ரவுத் முன்னே ஓடித் திரும்பிப் பார்த்தான். பங்காருவுடன் கதிரி ராஜுவுக்கு எதிரே நின்றார். அவரைக் கண்டதும் ராஜு உடைவாளைச் செருகிவிட்டு ஈட்டி வேண்டும் என்றான். அருகிலிருந்த ஒரு மதுரை வீரனின் ஈட்டியை வாங்கி அவனிடம் நீட்டினார் வேங்கடர். கதிரி இருபுறமும் கூரான நாலடி நீளப் பட்டயத்தை இரு கைகளிலுமாகப் பிடித்து ஏந்தியிருந்தார். களத்தில் இறங்கிவிட்டால் அவருக்கு இதுதான் வசதி. யாரும் நெருங்கமுடியாது. வெட்டி வீசிப் போவார். கடிவாளமில்லாமல் அவர் கால் தட்டல்களில் குறிப் புணரப் பழகியிருந்தது பங்காரு.

ஈட்டி வீச்சுகள் நாலைந்து முறை வெறுமனே காற்றில் பாய்ந்தன. பங்காரு விலகி விலகி அவனுக்குப் பின்பக்கமாகவே சென்றது. அதை உணர்ந்ததும் ராஜு தன் குதிரையைத் திருப்பாமலே பின்னுக்கு மட்டுமே இழுத்து எப்போதும் கதிரி முன்னால் நிற்குமாறு பார்த்துக்கொண்டான். கதிரி தாக்க முற்படவே இல்லை. உயர்த்திய பட்டயம் அசையவேயில்லை. அவர் வாய் வெற்றிலையைக் குதப்பியவாறிருக்க, கண்கள் விலகாமல் தன் கை மீதே இருப்பதை கவனித்தான் ராஜு. பங்காருவைத் துரத்தி அவன் வட்டமடிக்க முயன்றபோது சட்டென்று அது அவனுக்கு முன்னே பாய்ந்தது. இம்முறை கதிரி வீசியிருக்கலாம். ஆனால் வீசாமல் ஏனோ காத்திருந்தார்.

குதிரைகள் மீண்டும் தட்டாமாலை ஆடின. ராஜு தன்னை மீறிய வெறியிலிருந்தான். வேட்டையில் காட்டு மரங்களுக்கிடையிலேயே ஓடித் திரிந்து பழகிய பங்காரு வெகு லாகவமாக போக்கு காட்டிக் கொண்டிருந்தது. போரின் கதியையும் தன் நிலையையும் உணர்ந்த ராஜு ஆவேசமாகப் பக்கவாட்டில் சாடிக் குத்திவிடப் பாய்ந்தபோது மின்னல் பொழுதில் தன் கையைக் காணாமல் திகைத்தான். ரத்தம் பீய்ச்சியடித்தபோது, பர்தாவுக்குள்ளிருந்து சிரிக்கும் பளிங்குக் கண்கள் நினைவில் மின்ன... தலை பறந்து விழுந்து மண்ணில் உருண்டது.

மதுரையின் போர் நிறுத்த முரசம் ஒலித்தது. வீரனொருவன் ஈட்டியில் குத்தித் தூக்கிய ராஜுவின் தலையோடு குதிரையில் தஞ்சை அணியை நோக்கி ஓடினான். அவர்களுக்கிடையே பெரும் சலசலப்பும் கூச்சலும் எழ, ஏதோ ஒரு குதிரை தெற்கு வாசலை நோக்கி ஓடவும் சில பின்தொடர்ந்தன. சில நொடிகளில் எல்லாக் குதிரைகளும் நெரிபட்டு வாசலுக்குள் புகுந்தன. வாசலை அடைக்கவோ அகழிப் பாலத்தை உடைக்கவோ தஞ்சாவூருக்கு சமயமில்லை. தஞ்சைக் குதிரைகளை விரட்டிப் பின்தொடர்ந்து மதுரைக் குதிரையணிகள் உள் நுழைந்தன; ஒரு பீரங்கிக் குண்டு கூட வெடிக்காமல் ஒரு தலைநகரக் கோட்டைக்குள் நுழைந்துவிட்டன. அந்தியாகிவிட்டது.

தஞ்சை தளவாய் ரங்கப்பர் துணிவோடு ராஜவீதியின் இரு புறங்களிலும் காலாள் வீரர்களை நிறுத்தியிருந்தார். எஞ்சியவர்களை சந்துகளில் ஒளிந்தும் வீடுகளின் மேல் ஏறி நின்றும் தாக்கும்படி உத்தரவிட்டார். உள்ளே வந்த தஞ்சைக் குதிரைகள் ஊரை அறிந்திருந்ததால் பரவி மறைந்துவிட்டன.

மடை திறந்ததுபோல உள்ளே வந்த மதுரைக் குதிரைகள் தெருவோரங்களில் நெரிபட்ட தஞ்சை வீரர்களை வெட்டிக் குத்தித் தாண்டிப் போயின. சென்ன கதிரி நாயக்கர் முதல் அணியுடனே உள்ளே வந்து விட்டார். வேங்கடர் அகழிக்கு இந்தப் பக்கமே நின்று நடப்பதைக் கவனித்தார். குதிரைகள் வாசலுக்குள் நுழைய முடியாமல் தேங்கின. அலங்கங்களின் மேலிருந்து அம்புகள் இறங்கி சில வீரர்கள் காயம் பட்டனர். வேங்கடர் உத்தரவின் பேரில் குதிரைகள் பின்வாங்கும் முரசுத்தாளம் எழுந்தது. குதிரைகள் பின்னே வந்தவுடன் காலாட்படையை உள்ளே அனுப்பினார். படிகளில் ஏறிப்போய் அலங்கத்தைக் கைப்பற்று மாறு சொன்னார். மேலே இதை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். மன்னரின் தலை தெரிந்தது. தோளில் கட்டாரியைச் சாத்தியிருந்தார். வேளக்காரர்கள் அவரை அழைத்துக்கொண்டு மதில் மேலேயே மேற்கு நோக்கிச் செல்வதை வேங்கடர் கண்டார். சற்று நேரத்தில் அலங்கம் பிடிபட்டது. வழி கிடைத்ததும் மீண்டும் குதிரையணிகள் உள்ளே பாய்ந்தன.

வேங்கடர் முரசறிவிப்பாளர்களை அழைத்துவரச் சொல்லி மதுரைப் படைகளுக்கான உத்தரவுகளைத் தெளிவாகச் சொன்னார். மூன்று வாசல்களையும் திறந்து தப்பி ஓடுகிறவர்களுக்கு வழிவிடவேண்டும். விரட்டிச் சண்டையிடவேண்டாம். ஆயுதம் தூக்காத யாரையும்

தாக்கக்கூடாது. முரசுக்காரர்கள் உள்ளே ஓடினார்கள்.

★

கதிரி நாயக்கரிடம் இருந்து வேங்கடருக்குத் தகவல் வந்தது. 'தளவாய் ரங்கப்பர் கதை முடிந்தது. சண்டை பெருமளவு ஓய்ந்துவிட்டது. ஆங்காங்கே நடக்கும் மோதல்கள் இன்னும் சற்று நேரத்தில் முடிந்துவிடும். குதிரைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஆட்களை மட்டும் ஓடவிடுமாறு வாசல்களுக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறேன்.'

எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் மொத்தமாகத் தெற்கு வாசல் முன்னே வந்து கூடி மறிந்து நின்ற மதுரைப் படைகளை ஒழுங்குபடுத்தி கட்டளைகளை இட்டுவிட்டு தன் வீரர்கள் தொடர அரண்மனையை நோக்கி குதிரையில் விரைந்தார் வேங்கடர்.

தீப்பந்த ஒளியில் வழியெங்கும் பிணங்கள் குவிந்து கிடப்பது தெரிந்தது. மதுரைக் குதிரைகள் கூட்டம் கூட்டமாக ஆங்காங்கே விரட்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தன. எங்கும் கூச்சலும் கூப்பாடுமாகக் கிடந்தது.

'இளவரசி எங்கே?'

நடுங்கியவாறு கன்னிமாடத்தைச் சுட்டினார்கள் தாதிகள். வேளக்காரப் படை அதைச் சுற்றிக் காத்து நின்றது. மதுரைக் குதிரைகள் அவர்களை மொய்த்தன. சிலர் தப்பி ஓடினர். உடைபட்ட கதவினூடே வீரர்களோடு உள்ளே நுழைந்து இளவரசியைத் தேடினார் வேங்கடர். இரண்டாவது தளத்திற்கு ஓடியபோது கௌரி சிலைக்கு முன்னே அமர்ந்து மகாராணி கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். தோழிகளுடன் தூரத்தில் சாளரத்தின் அருகே நின்றிருந்தாள் இளவரசி. அவளைக் கண்டதும் வேங்கடர் மனம் சட்டென்று நிம்மதியடைந்தது. அவர் வாழ்வின் மிகச் சந்தோஷமான தருணம் இதுதான். சொக்கன் அவர் தோளில் ஏறி விளையாடிய பிள்ளை யல்லவா!

மகாராணி அவரைக் கண்டதும் கௌரியின் காலடியில் இருந்த குறுவாளை எடுத்துத் தன் நெஞ்சுக்கு நேரே பிடித்தபடி கத்தினாள் 'நெருங்காதே.'

பதறி அவளருகே ஓடிய வேங்கடர் 'அம்மா... நான் பகைவனல்ல. உங்கள் சேவகன்' என்றார். 'மகாராஜா நன்றாக இருக்கிறார். போர் வெற்றி தோல்வியின்றி முடிந்தது. தஞ்சாவூருக்கு எந்த அவமானமும் இல்லை. இளவரசியை மதுரை மகாராணி என்று இங்கேயே அறிவித்துவிட்டு அழைத்துப் போகிறேன். நீங்கள் உத்தரவு தர வேண்டும்.'

'வென்றவன் ஒருபோதும் விஜயநகரப் பெண்களை சிறைப்பிடிக்க முடிந்ததில்லை.'

'இல்லை. தஞ்சாவூர் தோற்கவில்லை. யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் உத்தரவிட்டால் இப்போது போரை நிறுத்துகிறேன். இளவரசிக்கு மதுரை ராணி யாகத்தான் விருப்பம். குழந்தைகளின் கனவுகளைத் தடுக்காதீர்கள்.'

வெறித்த விழிகளுடன் மகாராணி அப்படியே நின்றிருந்தாள்.

வேங்கடர் சடாரென அவள் காலில் விழுந்தார். 'மங்கைத் தாயாரா நினைத்துக் கும்புடுகிறேன்' என்றார். எழவில்லை.

'அவளை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு போ' என்ற குரல் கேட்டு எழுந்தார்.

கீழே வெறிக்கூச்சல்களும் போர்விளிகளும் கேட்டன. தஞ்சாவூரின் வேளக்கார வீரர்கள் புதிதாக வந்து மோதியிருக்க வேண்டும். அடுத்து 'ஜெய ஜெய ஜக் கம்மா! விஜயீபவ!' என்ற விஜயகோஷங்கள் அலை யலையாய் எழுந்துவந்தன.

'கௌரி தோற்றுவிட்டாள்' என்று மகாராணியின் உதடுகள் முணு முணுத்த வேளையில் அவள் குறுவாள் நெஞ்சில் பாய அப்படியே கீழே சரிந்தாள்.

'அம்மா...' என்று அலறியவாறு இளவரசி ஓடி வந்தாள். குத்திய குறுவாளை உருவினாள். என்ன நடக்கிறது என்று வேங்கடர் நிதானிப்பதற்குள் இளவரசி அதைத் தன் நெஞ்சில் பாய்ச்சிவிட்டாள்.

21

ரங்க கிருஷ்ண முத்துவீரப்பனுக்கு அப்போது வயது பதினைந்து. மன்னன் உடல் அரசவை மண்டபத்தில் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. கால்மாட்டில் அம்மாவுக்கு அருகி லிருந்தபடியே முத்துவீரப்பன் அழுது கொண்டிருந்தான்.

ராணி மங்களத்தைச் சுற்றிக் கருகமணி அணிந்த கம்பளத்துக் கிழவிகள் அமர்ந்து வடுகில் ஒப்பாரிப் பாடல்களைப் பாடினர். தெய்வமாகப் போகும் மங்கம்மாவைக் குறித்த வாழ்த்துப் பாடல்களும் இருந்தன. பிணம் வெளியேறும் நேரம் நெருங்கியதும் ராணியின் சொற்படி தாதிகள் வந்து மங்கம்மாவை உடன்கட்டை ஏறுமுன் நீராட அழைத்தனர். மங்கம்மா எழ மறுத்துக் காலடியிலேயே அழுதுகொண்டிருந்தாள். மண்டபத்தின் ஓரங்களில் இருந்த பெண்கள் பக்கம் சலசலப்பு கிளம்பியது. மீண்டும் தயங்கித் தயங்கித் தாதிகள் வந்து மங்கம்மாவைத் தொட்டனர். நிமிர்ந்த மங்கம்மா உறுதியான குரலில் சொன்னாள் 'முடியாது.'

மங்களம்மா எழுந்து வந்தாள். 'சண்டாளி, சூத்திரச்சி வந்து எங் குல மழிச்சிட்டா. இனியாவது எம் மகன் நிம் மதியா வைகுந்தம் போகுட்டு மடி...' என்று புலம்பிக் கொண்டே 'சத்திரிய தர்மத்தைக் காப்பாத்த இங்க யாரும் இல்லயா?' என்று சபையைப் பார்த்துக் கத்தினாள்.

சடாரென்று எழுந்த முத்துவீரப்பன் வெறியோடு கத்தினான் 'அவ்வா, வாய மூடு.'

மங்களம் அப்படியே உறைந்து நின்றாள்.

ஓடிப்போய் ஓரத்தில் காவல் நின்ற வீரன் ஒருவனின் வாளை உருவிக்கொண்டு நடு மண்டபத்தில் வந்து நின்ற முத்துவீரப்பன் ஓங்கிய உறுதியான குரலில் சொன்னான் 'இனி என் அம்மாவப் பத்தி ஒரு வார்த்தை யாராவது சொன்னா இந்த இடத்திலேயே வெட்டுவேன் ஆண் பெண் யாராயிருந்தாலும் சரி.'

24

செவ்வாய்க்கிழமை உத்தப்ப நாயக்கனூர் போய்

விட்டு மதியத்திற்கு முன்பே தன் நண்பர்கள் நால்வருடன் தாதனூர் வந்து சேர்ந்தான் முத்துவீரப்பன். தாதனூர் சுறுசுறுப்பாக கருப்பு கோவில் கொடையை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. தாதனூரால் நல்லநாள் என்றழைக்கப்படும் கொடை இனி வியாழன் வரை நீளும்.

கருப்பு கோவிலைக் கும்பிட்டு விட்டு அவன் அமணமலை மேலிருக்கும் தீர்த்தங்கரரை வணங்கக் கிளம்பியபோது ஊர் பெரியாம்பிளை கோவிலுக்குள்ளி லிருந்து அந்தக் கட்டாரியை எடுத்து வந்து அவனிடம் கொடுத்தார். ஆச்சரியத்துடன் அதை வாங்கினான். அதன் தங்கக் கூர்மடலின் கீழ் பதிந்திருந்த தெலுங்கு எழுத்துகளை வாசித்தான்.

‘சுவஸ்தி, உத்தர தஷண பூர்வ பச்சிம சத்த சமுத்திரா திபதி, துலுக்க தள விபாடன், ராஜகுல திலக கிருஷ்ண தேவராயலு, பத்ராசலம் மண்டல சேனாதிபதி சேவப்ப நாயுடுகாருனு இச்சிந்த சாளுவ கட்டாரி. 1515’

‘சாளுவ கட்டாரி! விஜயநகரத்தில் மொத்தம் ஏழு சாளுவ கட்டாரி விருதுகள்தான் வழங்கப்பட்டிருந்தன. இது தஞ்சாவூர் வமிசத்தின் கட்டாரி. இங்கு எப்படி வந்தது?’

தஞ்சாவூர் சண்டைக்குப் போனவர்களில் பாதிப் பேர் இன்னும் தாதனூரில் உயிரோடு இருந்தனர். அந்தக் கதையைச் சொன்னார்கள். ‘சரித்திரம் விசித்திரமானது’ என்றான் முத்துவீரப்பன்.

கையில் கட்டாரியுடன் மலையேறித் தீர்த்தங்கரரிடம் போனான். கட்டாரியை உத்தப்பனிடம் கொடுத்துவிட்டு வணங்கினான். கட்டாரியின் மீதான அவன் வியப்புக்கு முன்னே சமண தெய்வங்களும் கீழே விரிந்து கிடந்த நிலக்காட்சிகளும் மங்கிப் போயின. தனது தளபதி களிடம் தெலுங்கு வீரகதைப் பாடல்கள் விதந்தோதும் விஸ்வநாதனின், ராயரின் பெரு வெற்றிகளைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

‘உங்கள் மானசீக நாயகன் பெரிய ராயர் தானே?’

‘இல்லை. விஸ்வநாத நாயக்கன். எனக்கு ராயர் போல் சாம்ராஜ்யக் கனவு இல்லை. மதுரை நாட்டின் வளம் மட்டுமே எனது குறிக்கோள். எனது கடற்படை அலை களைத் தாவிக்கடந்து துறைமுகங்களைக் கைப்பற்றும். மதுரையின் கலங்கள் நிறைசுமையோடு தீரக்கடல் களைத் தாண்டிச் செல்லும். கிழக்கு மேற்குக் கரைத் துறைமுகங்களில் ஐரோப்பியக் கப்பல்கள் மதுரைக்குத் திறை செலுத்திவிட்டே நுழைய வேண்டும். இது தான் என் இலக்கு. என் அம்மாவுக்கு அவளது கனவு ஒன்று மிச்சமிருக்கிறது. அவள் சிறுமியாய் ஓடிவிளையாடிய சந்திரிகிரியிலிருந்து முகம் மதியர்களை விரட்டிவிட்டு வெற்றித் திருமகளாய் அங்கே முடி சூட வேண்டும். அதன் பின்பே திருவேங்கடரைத் தரிசிக்கப் போவேன் என்று சபதம் பூண்டிருக்கிறாள். என் நிலைப்படையை வலுப்படுத்திய பின்பே, பத்தாயிரம் அரபுக் குதிரைகளை வாங்கியபின்பே அது சாத்தியம். செஞ்சி, ராயவேலூரை வென்று சந்திரகிரியின் மேல் படை நடத்திச் செல்லப் போவது நானல்ல; என் அம்மாதான்.’

மலை மேலிருந்து தெற்கே பார்த்தான். தெற்கிலிருந் தும் மேற்கிலிருந்தும் தாதனூரை நோக்கி வரும் பாதை யெல்லாம் படை வருவது போல் கூட்டம். கள்ள நாட்டிலிருந்து மக்கள் வந்து குவிந்துகொண்டிருந்தனர். இவ்வளவு கூட்டத்துக்கும் தாதனூர் உணவளிக்க முடியாது என்பதால், காலையில் வந்து பார்த்த வுடனேயே செலவை எல்லாம் மதுரை ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று சொல்லியிருந்தான்.

பெரியாம்பிளை மலைச்சரிவில் மேற்கே இருந்த சமணக் குகைக்கு அவனை அழைத்துச் சென்றார். அவன் மீண்டும் கருப்பு கோயிலுக்கு வர முயன்றபோது தென் கால் கண்மாய் நிறைந்து ததும்புவதுபோலக் கூட்டம் தாதனூரைச் சுற்றிலும் பரந்திருந்தது. கள்ளநாட்டில் குழந்தைகளையும் முதியோர்களையும் தவிர எல்லோரும் தாதனூரில் இருந்தனர். கூட்டத்தை விலக்கி அவனை கருப்பு கோவிலுக்கு அழைத்துவரவே வெகு நேரமாயிற்று. மலையடிவாரத் தாமரைக் குளத்தைச் சுற்றிலும் பரந்து விழுதூன்றி நின்ற ஆலமரங்களி லெல்லாம் கிளை கொள்ளாமல் இளைஞர்கள் ஏறி அமர்ந் திருந்தனர். வாழ்த்தொலிகள் விண்ணை நிறைத்தன. அவை மனிதக் குரல்கள் போலில்லை; அமானுஷ்யமான ஏதோ ஆற்றல் பீறிட்டுக் கிளம்பியது போலிருந்தது.

மீண்டும் கருப்புவை வணங்கினான். அவருக்கு கோவில் கட்டித் தருவதாக வாக்களித்தான். உணவருந்தி விட்டுக் கிளம்பும்போது பெரியாம்பிளையிடம் சொன் னான் ‘இந்தக் கட்டாரியை எடுத்துச் செல்கிறேன். போர்க் களத்தில் தாதனூர் ஆற்றும் வீர சாகசத்தால் இதே கட்டாரி மீண்டும் கருப்பு கோவிலுக்கு வரக்கூடும்.’

குதிரையை உடனே மதுரைப் பாதையில் விடாமல் மக்களினூடே புகுந்து தாதனூரைச் சுற்றி வந்தான். குறுக்குமறுக்குமாகப் புகுந்து போனான். கூப்பிய அவன் கரங்கள் இறங்கவில்லை. எவ்வளவு உணர்ச்சிகரமான, எவ்வளவு எளிமையான மக்கள் இவர்கள்! என்ற வியப்பு கணந் தோறும் அவன் மனதில் தோன்றியது. அவன் கற் பனையில் வீசிய காற்று கள்ள நாட்டு நிறை கண்மாய் களின் நீரலைகளைத் தழுவிச் சென்றது; கட்டுகளைத் தூக்கி வரப்புகளில் ஓடிவரும் பெண்களின் வியர்ப்பை ஆற்றியது; கதிரடிக் களங்களில் தூற்றிய தானிய மணிகளைத் தழுவியபடி ஊர் ஊராய்ச் சென்றது. அம்மாவைத் தேடியவாறு தெருவிலிறங்கிய நடை பயிலும் குழந்தையின் கைக்கிண்ணத்திலிருக்கும் நெய்ச் சோற்றின் வாசனையை முகர்ந்தபடி வானிலேறியது.

25

தாதனூரிலிருந்து சென்ற இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு முத்து வீரப்பன் கொங்கு மண்டலத்தில் சுற்றித் திரிந்தான். திடீரென்று அவனுக் குக் காய்ச்சல் கண்டது; முத்துகள் முளைத்தன. தம்மம்பட்டி பாளையக் காரன் அவனை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு அவசரமாகத் திருச்சிக்குச் சென்றான்.

அவன் அருகே நெருங்க யாரையும் வைத்தியர் அனுமதிக்க வில்லை. உடலெங்கும் பெரியம்மை பரவி யிருக்க அவன் நினைவிழந்து படுக்கையில் கிடந்தான். அவன் மனைவி முத்தம்மாள் ஏழு மாதக் கர்ப்பிணியாய் இருந்தாள். அவனைப் பார்க்க அவளை விடவேயில்லை. மங்கம்மாவின் மடியிலேயே முகம் புதைத்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டாம் நாள் இரவு மங்கம்மாவின் அறையில் நுழைந்த வைத்தியர் மௌனமாக நின்றார். கண்ணீர் வழிந்தது. அதைக் கண்ட மங்கம்மா அப்படியே மயங்கிச் சரிந்தாள்.

குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்டவுடன் விழித்துக் கொண்ட முத்தம்மா அனிச்சையாக அவனை அணைத்து மார்பிலே புதைத்தாள். காலடியில் அத்தை கட்டிலின் குறுக்காகச் சரிந்துகிடந்தாள். அமர்ந்திருந்தவள் அப் படியே உறங்கியிருக்க வேண்டும்.

இவனுக்காகத்தானா இத்தனை நாளும் காத்திருந்தேன்? அன்றே அவனோடு எரிந்திருக்கவேண்டும். நான் கெஞ்சிக் கதறியும் இவள் விடவில்லை. அணைத்து ஆறுதல் சொல்லித் தன் மடியிலேயே பொத்திப் பொத்திக் காத்து இவ்வளவு நாள் கடத்திக்கொண்டு வந்துவிட்டாள். என் மகனுக்காகத்தானா? இப்போது நாட்டுக்கு ஒரு ராஜா கிடைத்துவிட்டான். எனக்கு? அவன் இல்லாத இந்த உலகத்துக்கு என்ன அர்த்தம்? இதில் இருந்து நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்? ஏன் இப்போதும் என்னை விடமாட்டேன் என்கிறாள்? பெற்று இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த தாயின் துயரை விடவா இரண்டு ஆண்டுகள் அவனோடு வாழ்ந்த என் துயரம் பெரியது? ஆம். அது அனைத்துக்கும் அப்பாற் பட்டது. அவனை இவர்களுக்குத் தெரியாது. பெற்ற தாய்க்கே தெரியாது. நான் மட்டுமே அறிந்த அவன்! எல்லாமுமாகி என்னை ஆட் கொண்டவன்; எல்லா வற்றையும் விலக்கிவிட்டு என் மார்பிலே முகம் சாய்த்து பனித்துளி போலப் படிந்திருந்தவன். என்னையன்றி யாரையும் தீண்டாதவன். ஏறிட்டும் பார்க்காதவன்! என் மடியில் தூங்கக் கிடைத்ததற்காக மட்டுமே இறைவனுக்கு நன்றி சொன்னவன். என்னை ஆராதிக்க மட்டுமே பிறப்பெடுத்தவன். என் விரல்களால் உண்பதற் காகவே உயிர் வாழ்ந்தவன். அவன் ராஜாவா? இல்லை, என் விரல்களில் வந்தமர்ந்த சிட்டு. தேன்சிட்டு. அருந்தி அருந்தித் திகட்டாமல் உடல் கிறங்கி உயிர் மயங்க வேற்றுலகில் நான் உயிர்த்திருக்க என்னுள் மறைந்து காணாமல் ஆனவன் இன்று எங்கு போனான்? நான் இல்லாமல் என்ன செய்வான்?

சட்டென்று எழுந்துபோய் சாளரத் திண்டில் இருந்த பன்னீர்க் குப்பியை எடுத்துக் கடகடவென்று குடித்து விட்டு வந்து படுத்தாள். தூக்கமா மயக்கமா என்று தெரியாமல் நினைவு தேய்ந்தது. வட்டவட்டமாக உயர்ந்து நிற்கும் அந்த பிரமாண்டமான தூண்களை ஒட்டியே ஓடி வந்தாள். தூண் மறைவிலிருந்து வந்த அவன் அவளை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு நடந்தான். அவள் குலுங்கிச் சிரித்தவாறிருந்தாள். யாளிகள் நிற்கும் தூண்களைக் கடந்து நடந்து கொண்டிருந்தான். பசுமை பொங்கிய காட்டின் பெருமர வரிசையைத் தாண்டி நடந்தான். மேலிருந்து அருவி கொட்டியது. அப்படியே அதற்குள் நுழைந்தான். நீர்ச்சிதறல்கள் போல் அவள் பொங்கிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்டு எழுந்த மங்கம்மா, அவளை எழுப்பப் போனபோது திடுக்கிட்டாள். முத்தம் மாவின் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

தாதிகள் ஓடிவந்தனர். பிறகு வைத்தியர் வந்தார். ‘ஜன்னி வந்துருச் சும்மா. பிரசவிச்சு நாலு நாள்தான் ஆகுது. இனி கஷ்டம்’ என்றார். மங்கம்மா தரையில் விழுந்து கதறி அழுதாள்.

முத்தம்மாவின் உடல் உதற வாய் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தது. ‘டேய்… ரங்கா… டேய்… கிருஷ்ணா…’

28

மங்கம்மாவின் பேரன் விஜயரங்க சொக்கநாதனுக்குப் பதினாறு வயதானது. ராணி தலைநகர் மதுரையிலேயே இருந்தாள். விஜயரங்கன் மதுரையிலும் திருச்சியிலுமாக இருந்தான். திருச்சியில் ராணியின் கண் காணிப்பில் இல்லாதபோது அவனுக்கு கூடாநட்பு ஏற்பட்டது. பெண் சகவாசத்தில் இறங்கினான். ராணிக்குத் தெரியவந்த போது அவனை அழைத்து வந்து மதுரையிலேயே நிரந் தரமாகத் தங்க வைத்தாள். அரண் மனைக்கு வெளியே அவன் ஆட்டங்கள் தொடங்கின. ராணி கண்டித்தும் அவனை வழிக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. அவன் போக்கை உணர்ந்த அரண்மனைச் சதிகாரர்கள் அவனைத் தங்கள் பகடைக் காயாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். அவன் வாயாலேயே அச்சய்யாவுக்கும் ராணிக்கும் தொடர்பு என்ற வதந்தியைப் பரப்பினர். மங்கம்மாவின் வயது அப்போது ஐம்பத்தி ஏழு என்றாலும் வெறும் வாய்க்கு அவல் கிடைத்த கதையாயிற்று. அரச பதவியைத் தன்னிடம் தருமாறு பேரன் கேட்டான். அவன் திருமணத்திற்குப் பின் தருவதாகப் பாட்டி சொன்னாள். மணமகளாக நிச்சயித்திருந்த மீனாட்சி இன்னும் பூப்படையாமல் இருந்ததே திருமணம் தள்ளிப் போவதற்கான காரணம் என்றாள் ராணி. அவள் அழைத்தால் அவன் போவதில்லை என்ற நிலை வந்தது. சதிகாரர்களின் கைப்பாவையாகிப் போனான் விஜயரங்கன்.

தளவாய் உத்தப்ப நாயக்கர் அலுவல் நிமித்தம் திருச்சிக்குக் கிளம்பிப்போன நாளில் செயலில் இறங் கினான் விஜயரங்கன். அன்றிரவே அரண்மனையின் பிரதான பதவிகளில் அவன் ஆதரவாளர்கள் நியமிக்கப் பட்டனர். முக்கியமான படைத்தளபதிகளின் பொறுப்பு கள் பறிக்கப்பட்டன. ஆட்சி கைமாறிப் போனதை அறியாத மதுரை என்றும் போல விழித்தெழுந்தது.

புது மண்டபத்திற்கு வடக்கிலிருந்த, தான் கட்டிய புதிய மாளிகையில் விழித்தெழுந்த மங்கம்மா அறைக்கதவைத் திறந்தாள். வெளியே தாழிடப்பட்டிருந்தது. சாளரத்திற்கு

ஓடினாள். இரவே வெளியிலிருந்து அடைக்கப்பட்டிருந் தது.

பெரும் பணத்தைக் கையூட்டாகப் பெற்றிருந்த வைத்தியர் ராணிக்கு அம்மை வார்த்திருப்பதாகவும் யாரும் சந்திக்கக்கூடாது என்றும் சொன்னார்.

நாட்கணக்கில் தண்ணீர்கூட இல்லாமல் அடைபட்ட அறையின் இருளுக்குள் ஓர் உயிர் கதறிப் புலம்பிக் கொண்டிருக்க, என்ன நடந்தது என்று தெரியாமல் புதிய ராஜாவைப் பற்றியும் ஆட்சி மாற்றத்தைப் பற்றியுமே மதுரை பேசிக்கொண்டிருந்தது. அம்மை வந்துவிட்ட தால் மங்கம்மா ராணி செலவு கணக்கில் சேர்ந்துவிட் டாள். அதனால்தான் தான் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதாக விஜயரங்கன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

கதவைத் தட்டிக் கதறுவதால் பலன் ஒன்றுமில்லை என்று உறைத்த போது தன் நிலையை உணர்ந்தாள்.

பகலிரவு தெரியாத இருளுக்குள் பிறகு குரலின்றிக் கண்ணீர் மட்டும் வழிந்தது. மீனாட்சியை நினைத்துக் கை கூப்பினாள். ‘நான் செய்த பாவ மென்ன பாவமென்ன’ என்று மனம் மீண்டும் மீண்டும் மௌனமாய்க் கதறியது. மதுரையின் நன்மைக்காக அன்றித் தனக்காக எதையும் செய்யவில்லை என்று உறுதியாய் நம்பினாள். மண்ணை யும் விண்ணையும் ஆளும் தெய்வங்கள் எதனால் தன்னை நிந்தித்தன எனக் குழம்பினாள்.

ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய் கட்டிலில் ஏறிப் படுத்தாள். பசியையும் தாகத்தையும் வலிந்து மறந்து இனிய நினைவு களுக்குள் போக முயன்றாள். பேரனும் அரண்மனை மனிதர்களும் நினைவிலிருந்து கழன்றனர்.

அன்ன சத்திரங்கள் வந்து மறைந்தன. நிறை குளங்கள் தோன்றி நீரலைகள் போலக் கலைந்து போயின. பொதிகை மலையையும் கீழக்கடலையும் தென் கடலையும் காவிரியையும் நீலமலையையும் தொடவிரி யும் நிழல் படிந்த கல்சாலைகள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன.

சந்திரிகிரிக் குன்றுகளும் நிலவொளியில் ததும்பும் மாடமுகடுகளும் தாமரைத் தடாகங்களும் நந்தவனங் களும் தோன்றின. காலைப் பனியில் உடல் நடுங்க சிறுமி யாய் பன்னீர்ப் பூக்களைப் பொறுக்கினாள். அன்னையின் புன்னகை அரவணைத்தது.

வேங்கட மலைச் சாரலெங்கும் தன்னந்தனியாய் குதிரையில் காற்றாய்ப் பறந்து திரிந்தபோது கண்ணில் தோன்றிய நிலக்காட்சிகள் துல்லியமாய் எழுந்து வந்தன. வாள் வீசும் பயிற்சியின்போது எந்தக் காயமும் இன்றிக் காலில் வழிந்த ரத்தத்தைக் கண்டு குழம்பி நின்ற சித்திரம் மீண்டு வந்தது. பெண்களின் சிரிப்பொலிகள் கொலு சொலிகள் கேலிகள்.

அவளைத் தீண்டத் தயங்கி முதலில் வெட்கப்பட்ட சொக்கன். அவளே கதியென்று அவள் காலடியிலேயே தஞ்சமடைந்து கிடந்த சொக்கன். அனைத்திலிருந்தும் தனித்து வேற்றுலகை வெறித்தவாறிருந்த சொக்கநாதன்.

மீனாட்சியே வடிவெடுத்து வந்துவிட்டாள் என்று அவள் போற்றிய முத்து. நீராட்டிச் சோறூட்டிச் சீராட்டிச் சிறகடியிலேயே காத்து... கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்.

உடல் மரத்து நினைவுகள் அறுபட்டன. நினைவில் அவனே மிஞ்சினான். அவளுக்காக அந்தத் துக்கநாளில் வாளோடு எழுந்து சூளுரைத்தான். அன்றுதான் அவன் வளர்ந்துவிட்டதை அறிந்தாள். அவள் நிழலில் வளர்ந் தவன். அவள் விரல்களால் எழுத்தறிந்தவன். அவள் கண்களால் காணப் பழகியவன். அவள் எண்ணங்களால் உலகை உணர்ந்தவன்.

பாலகிருஷ்ணனாய் அவளை நோக்கித் தவழ்ந்து வந்தான்.

உயிரின் கடைசித் துளியிலும் அவன் நினைவே ஒட்டி யிருந்தது. ரங்ககிருஷ்ணன் அவள் மார்பில் பாலருந்திக் கொண்டிருந்தான்.

29

சற்று தூரம் போனவுடன் முதல் ஊரான புளியங்குளத் திற்கு அருகிலே சாலையின் இருபுறமும் மக்கள் காத் திருந்தனர். பல்லக்கு நெருங்கியதும் ஆரத்தித் தட்டோடு அருகில் வந்தனர். ராணி மீனாட்சி இறங்கி வரவேற்பை ஏற்றுக்கொண்டாள். சேடிப்பெண் வந்து தட்டில் சக்கரங்களை வைத்தாள். அந்த ஊரில் இரண்டு ஆடுகளை ராணிக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தனர்.

அந்த ஊரைக் கடந்து போகும்போது பார்த்தாள் - இரு புறமும் சனங்கள் வணங்கியபடி நின்றிருந்தனர். சற்று தூரம் கடந்த உடனேயே பல்லக்கு நிற்க வேண்டிய தாயிற்று. மீண்டும் ஆரத்தி. ஆடுகள். அவர்கள் சாலைக்கு மேற்கே இரண்டு கல் தொலைவில் உள்ள வேப்பம் பட்டிக்காரர்கள்.

தொடர்ச்சியாக சாலையின் இருபுறமும் புளியமர நிழல்களில் ஆணும் பெண்ணும் முதியோரும் சிறு வருமாக மக்கள் காத்திருந்தனர். அந்தச் சாலை கள்ள நாட்டை ஊடறுத்து மேலக்கணவாய்க்குப் போய்ச் சேருகிறது. கள்ளநாடு முழுக்க உள்ள சனங்கள் ராணி யைப் பார்ப்பதற்காக சாலையில் வந்து குவிந்திருந்தனர். முத்துவீரப்ப ராஜாவைக் காணத் தாதனூரில் கூடிய கூட்டத்திலிருந்த இளவயதினர் இப்போது முதியவர் களாகித் தங்கள் பிள்ளைகள் பேரன் பேத்திகளுடன் வந்திருந்தனர்.

ராணி பிறகு பல்லக்கில் ஏறவில்லை. ஒரு குதிரையை வாங்கி அதில் ஏறிக்கொண்டு எல்லோருக்கும் முன்னே போனாள். புளிய மர நிழல்களில் காத்திருந்த மக்கள் அவள் நெருங்கியதும் சாலையோரத்திற்கு வந்து வணங்கி நின்றனர். கள்ள நாட்டின் எல்லா ஊர்களும் பரிசுகளோடு வந்து காத்திருந்தன. உணர்ச்சி ததும்பும் அவர்கள் முகங்களும் எளிய கோலமும் அவள் மென் னுணர்வுகளைத் தொட்டன. இவ்வளவு கூட்டத்தையும் பிரியத்தையும் இப்படியொரு வரவேற்பையும் அவள் இதற்கு முன் கண்டதில்லை. ஆரத்தித் தட்டில் தன் வளையலைக் கழற்றி வைத்தாள்.

இருபுறமும் பார்த்து புன்னகைத்த முகத்தோடு

குதிரையில் போய்க் கொண்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு ஊராக வழிமறித்து வரவேற்றது. இறங்கி இறங்கி ஏற்றுக் கொள்வதில் அவள் சளைக்கவேயில்லை. பெரும் பரவ சத்திலிருந்தாள். இரு கை வளையல்களுக்குப்பின் ஒவ் வொரு ஆபரணமாகக் கழற்றிக் கொடுத்தாள். ஆடுகள் மந்தையாகச் சேர்ந்து பின்னால் வந்துகொண்டிருந்தன.

சாலை ஓரத்தில் மங்கம்மா கட்டி வைத்திருந்த கல்மண்டபத்தில் போய் அமர்ந்திருந்தாள். அருகிலிருந்த திலாக் கிணறில் நீரிறைக்கச் சொல்லி குடித்துப் பார்த் தாள். கால்நடைகளுக்கு இறைத்து ஊற்றுவதற்கான நீண்ட கல்தொட்டிகள் கிடந்தன.

அவள் ஆபரணங்கள் எல்லாம் தீர்ந்தபின் சேடிகள் அணிந்திருந்த நகைகள் அனைத்தையும் கழற்றி வாங்கி வைத்துக்கொண்டாள். ஆரத்திச் சுடர்கள் அவள் முன்னே வந்துகொண்டேயிருந்தன. பிரியமும் நெகிழ்வுமாக பரவசமிக்க கண்களோடு அவளை வணங்கும் பெரும் மக்கள் கூட்டத்தை இன்றுதான் காண்கிறாள். ராணியான பின் இருபத்தியிரண்டு ஆண்டுகளில் தான் மனநிறை வோடு இருக்கும் நாள் இதுவென்றே அவளுக்குத் தோன்றியது.

நண்பகலுக்கு முன்பே அவர்கள் சென்று சேர்ந்திருக்க வேண்டிய இரண்டாவது மங்கம்மா சத்திரத்தை அவர்கள் மாலையில்தான் சென்றடைந்தார்கள். முன்னேற் பாட்டின்படி ராணியுடன் செல்லும் வீரர்களுக்கான உணவு அங்கு தயாராகி ஆறிப்போயிருந்தது.

அன்றிரவு தொட்டப்ப நாயக்கனூர் அரண்மனையில் தங்கினாள். உணவருந்தும்போது பாளையக்காரரிடம் கள்ளநாட்டைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களையும் கேட்டு அறிந்துகொண்டாள். மதுரை அரண்மனையில் கன்னமிட்ட கதை மட்டும்தான் அவளுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்திருந்தது. அவள் மாமனார் முத்துவீரப்பன் அவர் களுக்குக் கொடுத்த வாக் குறுதிகளைக் கேள்விப்பட் டாள். அவர் இன்றுவரை உயிரோடு இருந்திருந்தால்... என்று நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தாள். தன் கணவனை அவள் நினைத்தபோது வெறுப்பே மிஞ்சியது.

பெரியதேவர் வந்து காத்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். இவர்களுக்குத் தன்னால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி என்ன செய்வது என்று பாளையக்காரரிடம் ஆலோசனை கேட்டாள். அவர் புத்திக்கு எட்டிய விதத்தில் வழி சொன்னார்.

பெரியதேவரையும் பெரியாம்பிளைகள் பலரையும் அவர்கள் சாப்பிட்டபின் பாளையத்து சபா மண்டத்தில் சந்தித்தாள். திருமலை நாயக்கர் காலத்திலிருந்து அவர் கதையை ஆரம்பித்தார். பொறுமையாக எல்லா வற்றையும் கேட்டாள். மங்கம்மா ராணி இந்தச் சாலையின் சுங்க வரி வசூலை மானியமாகக் கொடுத்தும் அதனால் பெரிய பலனில்லை என்று தெரியவந்தது. கம்பம் சமவெளியின் விளைபொருட்கள் பெரியகுளம் சந்தை அருகிலிருப்பதால் அங்கேயே சென்று விடுகின் றன; மதுரைக்குச் செல்வதில்லை. வண்டிகளோ பயணி களோ மிகக் குறைவாகவே இருப்பதால் ஏறத்தாழ காவலே தேவையில்லை என்ற நிலைதான்.

மீனாட்சி தெளிவாகச் சொன்னாள். கள்ளநாட்டின் மொத்த நலனையும் கணக்கில் கொண்டு எதையும் செயல் படுத்த ராஜாவால் மட்டுமே முடியும். இன்றைய ராஜா விடம் அதை எதிர்பார்க்க முடியாது. தன் சக்திக்கும் அதி காரத்திற்கும் உட்பட்டு ஏதாவது செய்கிறேன் என்றாள்.

பதினான்கு ஊர்களில் கால்நடைகளுக்கான குளங்களும் இருபத்தியேழு ஊர்களில் கிணறுகளும் வெட்டுவதற்கான பொருளுதவி செய்வதாக வாக்களித் தாள். பெரிய கோவில்கள் எதிலும் அவர்களுக்கு விழா உரிமை இல்லாததால் திருப்பரங்குன்றத்தில் அவர்கள் மண்டபம் கட்டிக் கொள்ள இடமும் கட்டிடத்திற்காக உதவியும் வழங்கப்படும். அதற்கான அவளது ஆணை ஓலையில் எழுதப்பட்டு, மதுரை ராயசத்திடமிருந்து சக்கரங்களைப் பெற்று ஒப்படைக்கும் பொறுப்பு பாளையக்காரரிடம் விடப்பட்டது. அவரிடம் ஏற்கனவே வாங்கி வைத்திருந்த முத்துமாலையைத் தாம்பூலத் தட்டில் வைத்து பெரிய தேவருக்கு அளித்து 'மித்ர நேச பூபதி' என்ற பட்டத்தையும் வழங்கினாள். தாதனூர் பெரியாம்பிளையை அழைத்து தங்கப் பூண்கள் இட்ட ஈட்டியைப் பரிசாக வழங்கினாள். 'மதுரைக் காவல் காரர்கள் அனைவருக்கும் வீரர்களைப் போல வேல் ஏந்தி மதுரைக்குள் போகும் உரிமை வேண்டும்' என்று அவர் கேட்டார். இந்த உரிமையை அறிவிக்கும் அடுத்த ஓலை கோட்டைத் தலைவனுக்குத் தயாரானது.

அனைவரிடமும் விடைபெற்று ராணி சந்தோஷமாக சயன கிரஹத்திற்கு வந்தாள். அவளுக்கு உதவி செய்ய வந்த பாளையக்காரியிடம் கேட்டாள் 'பரிசாக வந்த ஆடுகளை என்ன செய்வது?'

'கோனார்களை அழைத்து பரிசாகக் கொடுத்தால் கணக்கு நேராகிவிடும். இதற்குப் பெயர்தான் அரசாட்சி' என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள் அவள்.

மறுநாள் காலையில் குளித்துவிட்டு கூந்தலை உலர்த்தியபடியே மேல்மாடத்திலிருந்து மீனாட்சி தொட் டப்ப நாயக்கனூர் கோட்டையின் அழகை ரசித்தவாறிருந் தாள். நாற்புறமும் குன்றுகள் சூழ்ந்திருக்க நடுவில் கல் கோட்டையினுள்ளே அந்த ஊரும் அரண்மனையும் மஞ்சள் வெயிலில் பேரழகோடு பிரகாசித்தன. விஜய ரங்கனையும் திருச்சியையும் நினைக்கவே பிடிக்க வில்லை. எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு இங்கேயே இருந்துவிடலாம் என்று தோன்றியது.

பாளையக்காரி வீரநாகம்மா வந்து அவளுக்குத் தலை வாரிக் கொண்டிருந்தாள். முற்றத்தில் செழித்து வளர்ந்திருந்த புங்கமரங்களையே பார்த்தவாறிருந்தாள் மீனாட்சி. தேவகிரியிலிருந்து விரட்டி வந்த துலுக்கர் களிடமிருந்து கொல்லவாருகள் தப்பிக்க ஆற்றின்மேல் பாலமாகி வழி கொடுத்த புங்கமரம்! எத்தனை கதைகள்... எத்தனை போர்கள்... எவ்வளவு அழிவு... எவ்வளவு அகதிகள்! எல்லாக் குலக்கதைகளும் பெண்ணில் தொடங்குகின்றன. பெண்ணைக் கைப்பற்றவே போர்கள். அவளைக் காப்பாற்றவே ஓட்டம். இவ்வளவு பேரழிவுக்குப் பின்னும் இவர்களைக் காப்பாற்றியது எது? எதிர்த்து நிற்க வைக்கும் சக்தி எது? பெண் மனதில்

அணையாது கனன்றுகொண்டிருக்கும் வஞ்சம்தானா?

'உங்க குல தெய்வம் எது?' என்று கேட்டாள் ராணி.

'மல்லம்மா. கன்னித் தெய்வம்.'

'எப்படி தெய்வமானா?'

'ஆதோனி கோட்டைக்குள்ள துலுக்கப்படை நுழைஞ்ச போது கத்தியில பாஞ்சு தெய்வமானதா அவ்வா சொல்லுவா.'

'இப்ப இந்தக் கோட்டைக்குள்ள நுழைஞ்சிட்டா என்ன செய்வீங்க?'

'என் பிள்ளைகளையும் என்னையும் உயிரோட அவன் தொடமுடியாது. ஆனா சும்மா சாக மாட்டேன். நாலு பேரைக் கொன்னுட்டுதான் போவேன்.'

30

மீனாட்சி நஞ்சுக் குப்பியை எடுத்துத் திறந்து அப்படியே வாயில் கவிழ்த்துவிட்டாள். கடும் கசப்பாய் அது அவளுக்குள் இறங்கியது.

கசப்பு. எல்லாமே கசப்புதான். வாழ்க்கையே கசந்து போனது. அதையன்றி வேறு எதைக் கண்டேன். ராணியாம் ராணி. பைத்தியக்காரி. எல்லாம் அபத்தம். அவன் செத்த அன்றே போய்த் தொலைந்திருக்கலாம். இல்லை, அவனைக் கட்டி ராணியான அன்றே செத்து ஒழிந்திருக்க வேண்டும். அறியாச் சிறுமியைக் கொண்டு வந்து இதில் சிக்க வைத்துவிட்டார்கள். அவன் சாகுமுன் பட்டத்தரசியாக எனக்கு முடிசூட்டியபோது ஏன் நான் மறுக்கவில்லை? ராணியாகி நாடாளும் ஆசையா? அண்ணன்கள் தான் ஆள ஆசைப்பட்டார்கள். உண்மையில் அன்று என்ன நினைத்தேன்? அந்த ஈமத்தீயை மனதில் கண்டு அஞ்சினேன். ராணியாகாமல் இருந்திருந்தால்... எனக்குப் பின் மனைவிகளான ஏழு பேரோடு தீயில் எரிந்து அன்றே கருகிச் செத்திருப்பேன். புலவன் மேல் ஆசைப்பட்டவளும் அவன் சிதையேறிச் செத்தாள். தப்பி உயிர் வாழ்ந்த நான் இந்த நான் காண்டுகளில் கண்டதென்ன? வஞ்சகம் அவமானம் துரோகம் கசப்பு. உயிர் வரை படிந்துவிட்ட கசப்பு. கடைசியாய் அந்தத் துலுக்கன் எல்லாவற்றையும் பிடுங்கிக்கொண்டு இதோ அரண்மனைச் சிறையில் வைத்து விட்டான். வஞ்சகத்தால் தோற்கடித்துவிட்டான். அவனை எதிர்த்துச் சண்டையிட்டுச் செத்திருக்கவேண்டும். ருத்ரம்மாவைப் போலப் போர்க் களத்தில் மரித்திருந்தால் நிம்மதியாய்ப் போயிருப்பேன். ரங்க கிருஷ்ணர் என்னை மன்னிப்பாரா... ஆம். நான் எந்தப் பாவமும் செய்யவில்லை. அவன்தான் பாவி. படுபாவி. அந்த மகாலட்சுமிக்கு தண்ணீர் கூடத் தராமல் தவிக்க விட்டுக் கொன்ற மகாபாவி. எல்லா வேதனையிலிருந்தும் விடுதலை. போதும். இனி உன்னிடம் வந்துவிடுவேன். தெய்வமே... மீனாட்சித் தாயே...

75

மேற்கே நாட்டாண்மைத் தொழிலுக்குப் போன முத்தணன் தன் மனைவியோடு தாதனூருக்குத் திரும்புவதென்று முடிவெடுத்தான். தாதனூருக்குப் போய்விட்டால் எப்படியாவது உயிர் பிழைத்து விடலாம். கஞ்சியில்லாமல் சாகிற நிலைமை கண்டிப்பாக வராது என்று தெரியும். எனவே தன் மகன் மச்சக்காளையை அங்கேயே இருக்க வைத்துவிட்டு மனைவியோடு புறப்பட்டான். முன்புபோல இருந்தால் இரண்டாம் சாமத்திற்குள் தாதனூர் போய்விடலாம். ஆனால் இப்பொழுது ஐந்து நாள் ஆனாலும் போய்ச் சேர முடியுமா என்று தெரியவில்லை. பஞ்சம் அவர்களைப் பிழிந்து வைத்திருந்தது. எலும்பும் தோலுமாக இருந்த அவர்கள் சடைவிழுந்த தலைமுடியைத் தூக்கிச் சுமப்பதே பெரும் பாடாக இருந்தது. தாதனூர் வரை உயிரைக் கொண்டுவந்து சேர்க்க எந்த உணவு தானியங்களும் கையில் இல்லை. ஆலம் பழத்தையும், பனை மரக் குருத்தையும் நம்பி வந்து சேருவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

கிழக்கு நோக்கிப் போன ஜனக் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து அவர்கள் நடந்தனர். சிறுசிறு கிராமங்களில் இருந்து மனிதர்கள் முற்றிலுமாக வெளியேறிவிட்டனர். நகரங்களில் செல்வந்தர்கள் தாக்குப் பிடித்தபடி இருந்தனர். உணவு தானியங்களின் கடும் விலையேற்றம் அவர்களையும் சோளச்சோறுக்கும் கேப்பைக்கூழுக்கும் கொண்டுவந்து சேர்ந்தது. அவர்களை அண்டிப் பிழைத்து பஞ்சத்தைத் தாங்கிவிட முடியும் என்று நம்பிய சிலர் ஊரைவிட்டு வெளியேறாமல் தாக்குப்பிடித்து இருந்தனர்.

போகிற கூட்டம் எந்த ஊருக்குள்ளும் நுழையாமல் விலகியே போய்க்கொண்டிருந்தது. முன்பெல்லாம் ஊருக்குள் நுழையவிட்டால் கொள்ளையடித்து விடுவார்களோ எனப் பயந்து ஊர்க்காரர்கள் யாரையும் நுழைய அனுமதிக்கவில்லை. ஆனால் இப்பொழுதெல்லாம் எந்த ஊருக்குள் எந்த நோய் பரவிக் கிடக்கிறதோ என்று பயந்து யாரும் ஊருக்குள் நுழையாமல் தூரத்தில் தள்ளிப் போய்விடுகின்றனர். நிலைமை மாறியபடியே இருந்தது. மாடு கன்றுகளை, வீடுவாசல்களையெல்லாம் விற்றவர்கள் வேறு வழியின்றிப் பிள்ளைகளை விற்கத் துவங்கினர். பிள்ளை விற்றுப் பெற்ற தானியங்களை ஆக்கித் தின்பதற்குள் வழிப்பறிக் கூட்டம் பறித்துச் சென்றது. முதல் வழிப்பறியின் போது சிறிது தானியங்களைப் பெற்றவர்கள் இரண்டாம் வழிப்பறியின் பொழுது இரத்தக் காயங்களைப் பெற்றனர். கண்கள் பசியின் வெறியேறிக் கிடந்தன. கைகால்களால் ஏதாவது செய்து விடக்கூடிய திராணியிருந்தவர்கள் மட்டுமே எதையாவது செய்து உயிர் பிழைத்தபடி இருந்தனர். மற்றபடி நடக்க மட்டுமே முடிந்தவர்கள் அவரவர்களின் தெம்பிற்கு ஏற்ற தூரம் வரை நடந்து போய் விழுந்து செத்தனர்.

ஏறக்குறைய எல்லாக் கிராமங்களிலும் சம்சாரித்தனமும், காவலும் முற்றிலும் அழிந்துவிட்டது. முத்தணன் ஊர்ஊராகப் பார்த்தபடியே வந்து கொண்டிருந்தான். இந்த கிராமத்துக் காவல்காரன் என்ன ஆனான்? இவன் எங்கே போனான்? என்று யோசித்தவாறே நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இருக்கும் தெம்பில் பாதி கூட அவன் மனைவிக்கு இல்லை. அவளால் பத்து எட்டு கூட சேர்ந்தாற்போல் நடக்க முடியவில்லை.

இரண்டு மரங்களுக்கு இடையில் எத்தனை முறை உட்காருவாள் என்று தெரியாது. முத்தணன் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்தபடியே இவளை அழைத்து வந்துகொண்டிருந்தான். இந்தக் காவல் முறைகள் எல்லாம் முன்னோர்களால் எத்தனை நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் உருவாக்கப்பட்டது, வழிவழி வந்து வாரிசுகளாலும், மரபுகளாலும், கெட்டிப்படுத்தப்பட்டது! ஆனால் இன்று அவை அத்தனையும் அழிந்து விட்டன. காவல்காரர்கள் யாரும் தாங்கள் காவல் பார்த்த கிராமத்தில் இல்லை. எங்கேயோ வழிப்பறியும் திருட்டும் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பசியெனும் நெருப்பு எல்லா இரவுகளிலும் அவர்களுக்கு வெளிச்சத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. எங்காவது போய்ப் பிழைத்து விடலாம் என்று நம்பிப் போய்க்கொண்டிருந்த மனிதர்களை இவர்கள் சூறையாடினார்கள். வழியெங்கும் சூறை. கதறல்களும் கழுத்தறுப்புகளும் மரத்துக்கு மரம் நிகழ்ந்தது. பெருங்கூட்டத்தில் பிடிபட்ட வழிப் பறிக்காரனை அடித்துக் கொன்று கை வேறு கால் வேறாகப் பிய்த்துப் போட்டுவிட்டு கூட்டம் போய்க்கொண்டேயிருந்தது. கழுத்தை அறுத்துக் கொன்றாலும் எதுவும் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏமாற்றம் இரக்கத்தை வரவைப்பதற்குப் பதில் வெறியைத்தான் கூட்டியபடி இருந்தது. எவருக்கும் கிடைக்காத தானியங்கள் எங்கே தான் இருக்கின்றன என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை.

நான்காம் நாள் மாலையில் முத்தணனும் அவனது மனைவியும் கணவாயை வந்தடைந்தனர். அவர்களோடு நடந்தவர்கள் எல்லாம் நேற்று முன்தினமே கணவாயைக் கடந்துவிட்டனர். முத்தணனின் மனைவியால் நடக்க முடியவில்லை. எனவே அன்று இரவு உசிலம்பட்டிக் கணவாயின் மேற்கு அடிவாரத்திலேயே தங்குவது என்று முடிவெடுத்தான். தலைச்சுமையை இறக்கிப் பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொண்டான். இருவரும் மரத்தடியில் சாய்ந்தனர். மாலை வெளிச்சம் முற்றிலும் மறைந்து இரவு பெருகி வந்துகொண்டிருந்தது. தாகத்தால் நாக்கு வறண்டு உள்ளிழுத்துக் கிடந்தது. பசி உச்சத்தை அடைந்ததால் தேகம் மரத்துவிட்டது. ஆறுதலோ நம்பிக்கையோ சொல்ல இருவரிடமும் எந்த வார்த்தைகளும் இல்லை. எப்படியாவது தாதனூர் போய்விட்டால் பிழைத்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை மட்டுமே இருவரின் நினைவிலும் இருந்தது. அந்த நினைவின் சக்தியால்தான் அவர்களின் உயிரியக்கம் நடந்துகொண்டிருந்தது. முத்தணனின் கையில் இருந்த கம்பு மட்டுமே அடையாளச் சின்னமாக மரத்தின் மேல் சாய்ந்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தது. அவர்கள் இருவரும் கீழே படுத்துக் கிடந்தனர்.

பதினைந்து இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு தன்னை மேற்கு நாட்டுக்கு நாட்டாண்மைத் தொழிலுக்கு அனுப்பிவைக்கும் பொழுது பெரியாம்பளைகள் ஒச்சுவும் விருமனும் இந்தக் கணவாயைக் கடந்து கூட்டிப் போனது முத்தணனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அப்பொழுதிருந்து எத்தனையோ முறை மேற்கும் கிழக்குமாக இவன் இந்தக் கணவாயைக் கடந்துள்ளான். அப்பொழுதெல்லாம் இந்தக் கணவாய் ஒரு பொருட்டாகவே இருந்ததில்லை. பாதத்துக்கு அடியில் கிடக்கும் சிறுகல்லைப் போலத் தான் அது கிடந்தது. ஆனால் இன்று அதன் பிரமாண்டம் பார்க்கவே பயமாக இருக்கிறது. எப்படிக் கடந்து செல்வது என்று மரத்தில் சாய்ந்தபடியே யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு வல்லாங்கனின் ஞாபகம் வந்தது. அவனது குடும்பம் திசைக்கு ஒன்றாய்ச் சிதறிப் போனது. மேற்கே அணைக்கட்டு வேலைக்குப் போன வல்லாங்கனுக்கு அவன் போய் பத்து நாளில் அவனது மனைவி இறந்து போன செய்தி இப் பொழுது வரை தெரியாது. அந்த எழவுக்கு சொந்தமெனப் போயிருந்தது முத்தணன் மட்டும்தான். முத்தணனும் வல்லாங்கனின் இளைய மகன் கொடிவைரனும் சேர்ந்து அடக்கத்தை முடித்தனர். அதன் பிறகுதான் முத்தணன் சொந்த ஊருக்குத் திரும்புவதைத் தவிர வேறு வழியேயில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்து, மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு தாதனூர் நோக்கி நடக்கத் துவங்கினான். கணவாய் அவனை மறித்தபடி படுத்துக் கிடந்தது. முடிந்தால் தாண்டிக் கொள் என்று முறுக்கிக்கொண்டு நின்றது. அவன் இருளையே முழித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவள் சற்றுத் தள்ளி மரத்தின் வேர் ஒன்றில் தலை வைத்துப் படுத்துக்கிடந்தாள். அசதியும், சோர்வும் அவனை மரத்தோடு மூச்சடைக்க அமுக்கிவிட்டது.

நிலவின் ஒளியால் பாறைகள் கண் விழித்தபடி இருந்தன. பொழுது நள்ளிரவைக் கடந்தது. பட்டமரக் கிளைகள் மலையின் விலா எலும்பு போல அங்கு மிங்குமாக வெடித்து நீண்டு கிடந்தன. மலையெங்கும் பனி இறங்கியது. இருவர் உடலும் நடுங்கியபடி கிடந்தது.

அவர்கள் படுத்துக் கிடந்த இடத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் உள்ள புதருக்குள் இருந்து அவை இருவரையும் பார்த்தபடி இருந்தன. முதலில் ஒன்று மட்டும் புதருக்குள் இருந்து வெளியில் வந்தது. சருகுகளில் மிதித்தபடி அவளை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. குளிரில் நடுக்கம் தாளாமல் கண் விழித்தபடி இருந்த அவள், அது வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள். கண்கள் திறந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் அது கொஞ்சம் நின்றது. பின் மீண்டும் அவளை நோக்கி நடந்தது. அவற்றின் கண்களில் இருந்து கசிந்த மஞ்சள் ஒளியை அவள் பார்த்தபடி இருந்தாள். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் என்ன நடக்கப் போகிறது என்பதை அறிந்த அவள் பெருங்குரலெடுத்துக் கத்த முனைந்தாள், சத்தமே வரவில்லை. அவளின் வாயில் இருந்து சிறு ஓசை மட்டுமே வெளியில் வந்தது. கைக்கு மிக அருகில் கிடக்கும் கருங்கல்லை எடுத்து அதன் நெற்றிப்பொட்டை நோக்கி எறியவோ மரத்தில் சாய்த்து வைக்கப் பட்டிருக்கும் கம்பை எடுத்து அதன் விலா எலும்போடு சேர்த்து ஒரு போடு போடவோ அவள் முயற்சித்தாள். அவளால் கையை உயர்த்தி காற்றைத் தடவுவதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. புதருக்குள் இருந்த மற்றவை வெளிவந்தன. மரத்தில் சாய்ந்தபடி தூங்கிக் கொண்டிருந்த தன் புருஷனை எப்படியாவது நகர்ந்து போய் எழுப்பிவிட நினைத்து பாதத்தை அழுத்தி மிதித்து உடலைப் பின்பக்கம் தள்ள முயற்சித்தாள். கால்

உதறுவதைப் பார்த்தபடி வந்த அது நேராக இடது காலைக் கவ்வியது. அதன் பற்கள் எலும்போடு சேர்த்து சதையைக் கவ்வின. இரத்தம் எதுவும் பீறிட்டு வெளி வரவில்லை. இடது கால் இழுபட்டபடி இருந்தது. அவள் தன்னை நோக்கி வருகிற மற்றவைகளைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். அவள் பார்வை மிகத் துல்லியமாக இருந்தது. சிலை போலக் கண்கள் சலனமின்றி இமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. அதன் ரோமங்கள் கழிந் திருந்தன; பஞ்சம் அவற்றையும் படாத பாடு படுத்தியிருந்தது. ஒன்று வயிற்றின் ஓரத்தைக் கவ்வியது. இன்னொன்று மூஞ்சிக்கு நேராக மூக்கை விடைத்தபடி வந்தது. மிக அருகில் அவள் அவற்றின் கண்களைப் பார்த்தாள். காடு முழுக்க அதில் தெரிந்தது. பஞ்ச காலத்தின் கொடுந்துக்கம் பெரும் மஞ்சள்நதி போல் ஓடிவந்து இவள் கண்களுக்குள் இறங்கியது. விடைத்த அதன் மூக்கில் இருந்து வெப்பக் காற்று வெளிவந்தபடி இருந்தது. அது அவளின் முகத்திற்கு மேல் முகர்ந்து பார்த்தபடி கீழே இறங்கியது. கழுத்து அதன் வாய்க்கு அடக்கமாக இருந்தது. குரல்வளையோடு சேர்த்துக் கவ்வியது. இடது கால் இழுபட்டு முன்னால் நகர்ந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மொத்த உடலையும் புதரை நோக்கி இழுத்துக்கொண்டு போயின. அவள் பார்த்தபடி இழுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்களில் இருந்த உயிர் புதருக்குள் நுழையும்வரை சிறுகச் சிறுக அணைந்தபடி இருந்தது.

★

மாசி வீதியின் குறுக்குத் தெரு ஒன்றில் பஞ்சம் பிழைக்கப் போனவர்கள் போக மீதி இருந்தவர்கள் எல்லோரும் ஒருவர் பின் ஒருவராகச் செத்துக்கொண்டே வந்தனர். ஒரு நாள் அந்திப் பொழுதில் அந்த கடைசிக் கிழவி செத்தபொழுது, அந்தத் தெருவே மரணக்குகை போல் ஆனது. இரவு முழுவதும் அந்தத் தெருவுக்குள் யாரும் போகவில்லை. பயம் தெருவிலிருந்து கசிந்து பரவியபடி இருந்தது. ஆனால் தெருவெங்கும் ஒரே கொண்டாட்டம். அவளது கடைசி வரவுக்காகக் காத் திருந்தவர்கள் எல்லோரும் தெருவுக்கு மீண்டும் வந்தனர். இரவு முழுவதும் ஓயாத தறிச்சத்தம் கேட்டபடி இருந்தது. ஊடுபாவு இங்குமங்குமாக ஓடிக்கொண்டே யிருந்தது. அவளின் உள்ளங்கையைக் கீறியபொழுது உள்ளே இருந்த நூல் வெளியில் வந்தது. அதனை எல்லோரும் மாறி மாறி இழுத்தபடியே இருந்தனர். நூல் வந்து கொண்டேயிருந்தது. அவளது உடல் முழுவதும் நரம்புகளுக்குப் பதில் நூலே இருந்தது. அவள் பிறந்தது முதல் நூலிலேயே வளர்ந்திருக்கிறாள்.

தாவர வண்ணங்களைக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட சாய நீரே அவள் உடலில் ரத்தமென ஓடியது. தறிச் சத்தத்தின் வழியே அவள் வயதைக் கடந்து வந்திருக்கிறாள். நாகரீகம் தனது செல்லப் பிள்ளைகளான அவளின் முன்னோர்களையே நெசவு செய்யப் பணித்தது. வடக்கிலிருந்து அவர்களை அழைத்து வந்து இங்கே குடியேற்றினான் திருமலை மன்னன், பட்டுத்துகில் ஏற்றுமதிக்காக. அன்றிலிருந்து அவர்கள் நெய்தபடியே இருந்தனர். தறியின் ஓட்டம் நிற்கவே இல்லை. பாவு ஊடாடிய படியேயிருந்தது. ஒரு கட்டத்தில் தறி அடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் தறிக்குள் போனபடி இருந்தனர். அவர்களின் கைகளில் இருந்த எல்லா நரம்புகளும் இழை இழையாய் மாறிப் பின்னியபடி இருந்தன. அவர்கள் தங்களையே நெசவு செய்தனர். தங்களுக்குத் தாங்களே சாயம் போட்டுக் கொண்டனர். தாங்களே ஆடையா யினர். தூங்கப் போகும்பொழுது தறியின் கட்டைகளை எல்லாம் உள்ளிழுத்துக்கொண்டு கைகால்களை நீட்டிய படி தூங்கினர். அவர்களே தறியாய் மாறிப் பல தலை முறைகளைக் கடந்து வந்தனர். போதாத காலமாகத் தொடர்ந்து இரண்டாண்டுகள் மழை பொய்த்ததை யடுத்து பருத்திக்கு தட்டுப்பாடு வந்தது. எங்கு தேடியும் பருத்தி கிடைக்கவில்லை. கரிசல் மண் பூமியெல்லாம் பல மாதங்களாகப் பாளம் விட்டுக் கிடந்தது. தறியின் சத்தம் குறைய ஆரம்பித்தது. நாள் ஆக ஆக ஒவ்வொரு தறியாய் நின்றது. மூச்சு நின்ற தறிகளுக்கு அடியில் அவர்கள் பிணங்களாய்க் கிடந்தனர். மரண வேளையில் அவர்கள் கைகால்களை நீட்டி மனிதனைப் போலவே செத்தார்கள். அவர்களின் உடல் எரிய எரிய தறிகள் கரிக்கட்டைகளாயின. அந்த வீட்டில் கடைசியாக இந்தக் கிழவி மட்டுமே மிச்சமிருந்தாள்.

அவளும் நேற்று மாலை இறந்து போனாள். அதி காலைச் சூரியன் நகரத்தின் மீதேறி வந்தான். அந்த மரணக் குகைக்குள் இரவெல்லாம் யாரும் போகாத செய்தி நகரெங்கும் பரவியிருந்தது. நகர சபை சிப்பந்திகள் தங்களின் வண்டியுடன் தெருவுக்குள் போய் அந்த முட்டுச்சந்தின் கடைசி வீட்டிற்குள் நுழைந்தனர். அந்தக் கிழவி தனியாகச் செத்துக் கிடந்தாள். துண்டுத் துணி கூட அவளின் மேலே இல்லை. வதங்கிய பஞ்சு போல் கிடந்த அந்த உடலைத் தூக்கி வண்டியில் போட்டனர். மாடுகள் நடக்கத் துவங்கின. சாயக்காரத் தெருவில் இருந்து கடைசிப் பிணமும் வெளியேறியது.

76

பசுமலையிலிருந்து ரெவ். லாரன்ஸ் எழுதிய கடிதம்:

கிறிஸ்துவின் மிகவும் பிரியமான சகோதரருக்கு,

அந்நிய தேசத்தில் இருக்கிறோம் என்று எண்ணாது, இந்த பூமியும், அதில் உள்ள யாவும் ஆண்டவருக்கே சொந்தம் என நினைத்து, கிறிஸ்துவின் திருநாமத்தை நம்பிக்கையுடன் உச்சரித்து, நல்லதிலிருந்து சிறந்ததை நோக்கிச் செல்ல நாங்கள் எடுக்கும் முயற்சிக்கு உங்களின் கடிதம் சீலத்தையும் நம்பிக்கையையும் கொடுக்கிறது.

‘அவர் சமீபமாய் வந்த போது நகரத்தைப் பார்த்து அதற்காகக் கண்ணீர் விட்டழுதார்.’ (லூக் 19 :41)

கண்ணீரோடு பிரசங்கித்தவர்களில் இயேசுதான் முதல்வர். அவரின் பிள்ளைகளாகிய நாங்கள் அனுதின மும் கண்ணீரோடு பிரசங்கித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். மதுரையையும், இங்குள்ள மக்களையும் பார்த்து நெஞ்சம் கலங்கி சிந்தப்படும் கண்ணீருக்கு அளவேது மில்லை. ஒரு கல்லின் மீது மற்றொரு கல் இல்லாமல்

போவது போல இந்நகரின் வாழ்வு அழிந்து கொண்டிருக்கிறது. மக்கள் கூட்டம்கூட்டமாகச் செத்து மடிகின்றனர். வயிறு இறுகி, கால்கள் உதறி, நோய் தின்று காற்றில் தூசி போல மனிதர்கள் மேல் மரணம் பாவிப் போகிறது. கிடைக்க உணவேதுமின்றி மக்கள் நாலாதிசையிலும் அலைக் கழிந்து கிடக்கிறார்கள். சாத்தானின் பூமிபோல இக்கொடும் நகரம் காட்சியளிக்கிறது.

கர்த்தராகிய தேவன் எல்லா முகங்களிலுமிருந்து கண்ணீரைத்துடைத்து, நமது ஜனத்தை நிந்தையிலிருந்து காக்குமாறு அனுதினமும் துதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். துயரப்படுகிறவர்கள் ஆறுதலடைவார்கள் என்று சொல்லி நாயீனூர் விதவையின் மகனை உயிரோடெழுப்பி கண்ணீர் துடைத்ததைப் போல அவர் எம்மக்களை எழுப்புமாறு பிரார்த்திக்கிறோம்.

இங்கு நடப்பதைக் கண்ணால் காணவே சகிக்கவில்லை. கொடிய பஞ்சமும், ஜாதி துவேஷமும் அளவின்றி நிறைந்துள்ளது. நேற்று திருப்பரங்குன்றம் அருகில் நான் கண்ட காட்சி என்னை இரவு முழுக்கத் தூக்கமிழக்கச் செய்தது. ஒருவேளை சோற்றுக்குக்கூட வழியில்லாது மரணத்தின் பிடியில் இருந்த ஒரு பெருங் கூட்டம் அங்குள்ள மண்டபமொன்றில் அன்னதான மிடுகிற செய்தி கேட்டுக் குவிந்துள்ளது. அவர்களை வரிசையாக நிற்குமாறு செய்து சிறிய கரண்டி அளவு தானம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு தாய் தனது இரு பிள்ளைகளையும் இரண்டு கையில் பிடித்துக் கொண்டு நெடுநேரம் வரிசையில் வந்தாள். வெயிலின் கொடுமையில் மயங்கிவிட்டாள். ஆனாலும் நம்பிக்கையோடு, தனது குழந்தைகளுக்கு எப்படியாவது உணவை வாங்கித் தந்துவிட வேண்டுமேன்ற வைராக்கியத்துடன் வரிசையில் நின்று முன்னுகர்ந்தாள். தானம் செய்யும் திண்ணையருகே போய் கையிலிருந்த சட்டியை நீட்டிய பொழுது அவளது கை உடைவதைப் போல கட்டையைக் கொண்டு அடித்திருக்கிறார்கள். ‘பறச்சிக்கு என்னடி கஞ்சி’ என்று சொல்லி அங்கிருந்தவர்கள் எல்லோரும் அடித்திருக்கிறார்கள். தனது இரண்டு குழந்தையையும் இழுத்துக் கொண்டு உயிர் பிழைக்க ஓடிய அவளை விரட்டி விரட்டி அடித்திருக்கிறார்கள். பெருங்குரலெடுத்து கத்தித் துடித்தபடி ஓடிவந்த அவள் கண்மாய் மேட்டில் கிடந்ததை, தற்செயலாக அவ்வழியில் போன நான் பார்த்தேன். கையெல்லாம் இரத்தம் வழிந்தபடி இருந்தது. இரண்டு பிள்ளைகளும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அழுதபடியே பாதி மயக்கத்தில் இருந்தனர். நான், வண்டியோட்டியுடன் சேர்ந்து அவளைத் தூக்க முயற்சித்தபொழுது அவள் ஒத்துழைக்கவில்லை. தனது இரு குழந்தைகளையும் எப்படியாவது காப்பாற்றுமாறு சொல்லியபடியே சிறிது நேரத்தில் உயிர்விட்டாள்.

அவளை அங்கேயே புதைத்துவிட்டு, ஏழு வயதுச் சிறுவனையும், நான்கு வயதுச் சிறுமியையும் தூக்கி வண்டியில் போட்டுக்கொண்டு உடன் திரும்பினேன். ஒவ்வொரு நாளும் என் கண்களுக்கு மிக அருகில் மரணம் நிகழ்ந்தபடியே இருக்கிறது. மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு துவக்கப்பட்ட அனாதை இல்லத்தில் இப்பொழுது இருக்கும் சிறுவர்களின் எண்ணிக்கை 137. இவர்கள் அனைவரும் இந்தப் பஞ்சத்தால் தாய் தந்தையர்களை இழந்து அனாதையானவர்கள். தினமும் யாராவது வந்து அனாதைக் குழந்தைகளை நமது தேவாலயத்தில் விட்டு விட்டுச் செல்கின்றனர்.

77

குஞ்சரம் தாசி குலத்துப் பெண்மணி. பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு வரை நகரில் கொடிகட்டிப்பறந்த தாசி. பெரும் செல்வச் செழிப்போடு இருந்தவள். மதுரை நகரம் மட்டுமல்லாமல் வேறு நகரத்திலிருந்த செல்வந்தர்களெல்லாம் குஞ்சரத்தின் அழகில் மயங்கிக் கிடந்தனர். வாழ்க்கையில் குஞ்சரத்தை ஒரு நாளாவது பார்த்துவிடவேண்டுமென வண்டி கட்டி வந்த மைனர்கள் பலர் உண்டு. பெருக்கெடுத்து ஓடும் இசை எனும் ஜீவநதியின் படித்துறையிலே அவளது வீடு இருந்தது. மந்திரப்பொடிகளை அரைத்துப் பூசப்பட்ட கட்டிடம் அது. சர விளக்கும் கொத்து விளக்கும் வீட்டை வண்ணமயமாக்கி வைத்திருந்தன. காமத்தின் பாதங்கள் அவள் சொல்லும் ஜதிக்கு ஏற்ப ஆடிக் களைத்து அடங்கும். அவள் காமத்தையும் கலையையும் ஆண்டு முடித்தவள். அவள் அளவிற்குப் பொருள் சேர்த்த தாசி யாருமில்லை.

வடக்கு ஆவணி மூல வீதியில் உள்ள சந்தில் இருந்த இரண்டு பெரும் வீடுகளும் அவளுடையவைதான். எந்நேரமும் மிருதங்கத்தின் தாளமும் சலங்கையின் ஒலியும் கேட்டபடி இருந்த அந்தப் பெரிய வீட்டிலிருந்துதான் அவள் தாது வருடம் துவங்கிய இரண்டாவது வாரத்தில் அந்த முடிவினை எடுத்தாள். கொடும் பஞ்சத்தில் மக்கள் கஞ்சிக்கு வழியின்றி, கணக்கின்றிச் சாவதைப் பார்த்து, வேதனையால் துடித்து தினமும் கஞ்சி காய்ச்சி ஊற்றத் துவங்கினாள். பெரும் வட்டையில் காய்ச்சிய கஞ்சியை விசாலமான தனது வீட்டுத் திண்ணையில் வைத்து அவள் ஊற்றும் செய்தி ஊரெங்கும் காட்டுத் தீ போல் பரவியது. வடக்கு ஆவணி வீதியை நோக்கி மக்கள் சாரை சாரையாய் வர ஆரம்பித்தனர். ‘தாயீ…தெய்வந் தாயீ… நீயி’ எனச் சொல்லி மக்கள் அந்தக் கஞ்சியை வாங்கிக் குடிக்க முட்டி மோதிக்கொண்டு ஓடி வந்தனர். ‘இவளுக்கு எதுக்கு இந்த வேல! சேத்த சொத்தையெல்லாம் தெருவுல விட்டுட்டு போகப்போறா’ என்று பெருந்தனக்காரர்கள் பேசிக்கொண்டனர். அவளின் செய்கை அவர்களை கூசச்செய்தது. ஆனால் அதை வெளிக்காட்டாமல் அவள் மீது பச்சா தாபப்படுவது போலத் திட்டித் தீர்த்தனர். கஞ்சி ஊத்தும் செய்தி கேட்டு மக்கள் வந்துகொண்டேயிருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்தை கண்கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை. பரட்டைத் தலையும் எலும்பும் தோலுமாக துணியென்று சொல்ல முடியாத ஒன்று இடுப்பிலே சுற்றியிருக்க குழந்தைகளைத் தூக்கியபடி வரிசை வரிசையாக வந்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு வட்டையில் துவங்கியது மூன்று வட்டையானது. அதற்கு மேல் அதிகப்படுத்த முடியவில்லை. தினமும் ஒருவேளைக் கஞ்சி ஊற்றப்பட்டது. அந்தக் கஞ்சியை வாங்க காலையிலிருந்தே கால் கடுக்க நின்றனர். அகப்பைச் சத்தம் வரிசையில் நிற்கும்

பாதங்களை முன்நகர்த்தியபடியே இருந்தது. ஏற்கனவே நகரத்தை விட்டுப் போன கூட்டம் போக எப்படியாவது தாக்குப்பிடித்து பஞ்சத்தை கடந்துவிடலாம் என்ற விடாப்பிடியான வைராக்கியத்துடன் இருந்தவர்கள் குஞ்சரத்தைப் பற்றிக்கொண்டனர். உயிரைத் தக்க வைத்து பஞ்சத்தைத் தாங்க அவர்களுக்குக் கிடைத்த கடைசி வாய்ப்பாக வடக்கு ஆவணி மூல வீதியில் நின்ற வரிசை இருந்தது. சம்சாரித்தனம் செய்தவர்கள், உழவாரப் பணி செய்தவர்கள், தெருக்களில் கூவி விற்றவர்கள் என எல்லோரும் வந்து நின்றபடி இருந்தனர். தேவையின் பயங்கரம் நினைத்துக்கூட பார்க்கமுடியாதபடி இருந்தது. ஆனாலும் அவள் அடுப்பிலே விறகுகளைத் தள்ளி தன்னம்பிக்கையோடு எரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

குஞ்சரத்தின் இந்தத் துணிவுமிக்க செயல் நகரில் உள்ள பெரும் செல் வந்தர்களுக்கும் மடாதிபதிகளுக்கும் மறைமுகமான நெருக்கடியைத் தந்தது. அவர்களும் எப்பொழுதாவது ஒருநாள் கோவிலில் வைத்து சிறு தானங்களைச் செய்தனர். தாது வருடத்தின் ஆறாவது வாரத்தில்தான் கலெக்டர் கஞ்சித்தொட்டியைத் திறக்க முன்வந்தார். ஒருவகையில் குஞ்சரத்தின் செயல் அவரை அந்த முடிவை நோக்கி விரைந்து தள்ளியது. நகரில் மூன்று இடங்களில் அரசு கஞ்சித் தொட்டியைத் திறந்தது. ஆனால் தினமும் மதிய வேளையில் நிச்சயிக்கப்பட்ட அளவே கஞ்சி காய்ச்சி ஊற்றப்பட்டது. நகரின் மொத்தப் பசிக்கு குஞ்சரத்தின் அடுப்பே கதி என இருந்த நிலைமை கொஞ்சம் மாறியது. அரசாங்க கஞ்சித்தொட்டி வடக்காவணி வீதியில் நின்ற நெடும் வரிசையைப் பகுதி பிரித்துக் கொண்டது.

கலெக்டர் சூழலைப் பயன்படுத்தத் திட்டமிட்டார். கஞ்சித்தொட்டியை முன்வைத்து நகரில் எட்டு இடங் களில் குடிநீர் கிணறு தோண்டத் திட்டமிட்டு பணிகளைத் துவக்கினார். மதுரையிலிருந்து தூத்துக்குடி வரை புகைவண்டிப்பாதை அமைக்கத் திட்டமிடப்பட்டது. உயிரைத் தக்கவைப்பதற்கான கஞ்சியை மட்டுமே ஊற்றி பெருங்கூட்டத்தை இந்தப் பணியில் இறக்கினர். பல நூறு மைல் தூரம் தண்டவாளம் அமைக்கும் பணியில் பஞ்சப்பராரியான மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக மண்ணைச் சுமந்துகொண்டிருந்தனர். கால் துட்டுப் பணத்திற்கு இரவு பகலாகப் பணியாற்றினர். வெள்ளை அதிகாரிகள் எந்நேரமும் வேலையைத் தீவிரப்படுத்திய படி இருந்தனர். கணக்கிட முடியாத அளவு மனிதர்கள் பாறையை வெட்டவும் மண்ணைத் தோண்டவுமாகப் பாதை அமைத்துக் கொண்டிருந்தனர். காய்ச்சி வடிக்கும் கொப்பரைகளே கணக்கிடப்பட்டது. அதனடிப்படை யிலேயே மனிதர்களின் எண்ணிக்கை குறித்துக் கொள்ளப்பட்டது.

எந்தச் சிறு கைமாறும் எதிர்பார்க்காமல் குஞ்சரத்தின் அடுப்பு எரிந்துகொண்டேயிருந்தது. நாள் ஆக ஆக அடுப்பின் நெருப்பு சிறுத்தது. ஆனாலும் தாது வருடம் முழுவதும் அணையாமல் எரிந்தது.

பதிமூன்று மாத காலம் எரிந்த அடுப்பு எல்லா வற்றையும் எரித்தது. அவள் தனது வாழ்க்கை முழுவதும் சேமித்த சொத்துகளை உலையிலே போட்டாள். தங்கக் கல் பதித்த நகைகள், வெள்ளி நகைகள், முத்துகள், முத்துச்சரம், காசுமாலை, மோதிரம், ஒட்டியாணம், மேகலை, சதங்கை, ஆபரணக்கொலுசு, தோடு, ஜிமிக்கி, மூக்குத்தி என எல்லாம் கஞ்சியாய் மாறி தட்டேந்தி நின்ற நீண்ட வரிசைக்குப் பசிப்பிணி தீர்த்தது. மிகச் சிறந்த வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய அணிகலன்கள் பிராமணர் வீடுகளுக்கும் வெள்ளாளர் வீடுகளுக்கும் கைமாறின. சரவிளக்கும், கொத்து விளக்கும் ரங்கூன் பல்லக்கும் நடுப்பட்டி ஜமீன் மாளிகையை அலங் கரித்தது. வண்ணங்கள் பூசப்பட்ட அந்த அபூர்வ கண்ணாடிக்குத் தான் எவ்வளவு கிராக்கி! கடைசியில் அது கோட்டையூர் மிராசுக்கு போனது.

தொடர்ந்து அடுப்பு எரிந்துகொண்டேயிருந்தது. வீடு முழுவதும் புகையடித்து இருந்தது. வண்ணங்களால் நிரம்பிய வீட்டுச் சுவர்களெல்லாம் கரி படிந்திருந்தது. குஞ்சரத்திற்கு முன்பை விட வீடு இப்பொழுது மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவளுக்கு அதை விற்க மனமேயில்லை. இவ்வளவு பெரிய வீடு நகரத்தில் எத்தனை இருக்கிறது என்பதை விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம். பல ஆண்டு காலம் வாத்தியங்களின் இசை எதிரொலித்த நிலைக் கதவுகளைக் கொண்டது, ‘தத்தைதையும் தத்தாம் கிடதக’ ‘தாம் தித்தாம் தை தத்தை’ என அடவுகளின் சொற் கட்டுகள் பரணில் இருந்து இறங்கிவந்து அடுப்பின் நெருப்பிற்குள் ஏறின. மேளத்தின் தோல் அதிர்வதைப் போல நெருப்பு அதிர்ந்துகொண்டேயிருந்தது.

‘இன்னும் கொஞ்சநாள் ஊத்தக்கூடாதா தாயீ...’ என்ற குரல் இரண்டாவது வீட்டையும் விற்க வைத்தது. பின்னால் இருந்த சிறு ஓட்டு வீட்டுக்குப் போனாள் குஞ்சரம்.

தாது கழிந்து இரண்டாவது மாதத்தில் அடுப்பு அணைந்தது. அவள் ஓட்டு வீட்டிற்குள் படுத்த படுக்கை யானாள். யாரைப் பற்றிப் பேச யாரிடமும் எதுவும் இல்லாத கொடும் பஞ்சத்தில்கூட குஞ்சரத்தைப் பற்றி ஊரெல்லாம் பேசினார்கள். அவள் முகம் மலர்ந் திருந்தது. தாய்மையின் பூரிப்போடு அவள் படுத்துக் கிடந்தாள். உணவேதும் செல்லவில்லை. நாட்கள் நகர்ந் தன. அரை மயக்கத்தில் இருந்த அவளுக்கு ஞாபகங்கள் அறுந்து அறுந்து வந்துகொண்டிருந்தன. தனது சிறு பிராயத்தில் சதிர் கற்றுக்கொள்ள முதன்முதலில் நட்டுவனார் வீட்டுக்குப் போனது ஞாபகம் வந்தது. அவருக்கு முன்னால் தரையில் நெல்லை உலர்த்தி அதன் மேல் நின்றுகொண்டு பாடத்தை கற்றுக்கொள்ளத் துவங்கிய முதல் நாளின் நினைவு பசுமையாக இருந்தது. படுக்கையிலே படுத்துக் கிடந்தவள் தள்ளாடி எழுந்து போய் அந்தச் சிறுமியைத் தள்ளிவிட்டுவிட்டு கீழே பரப்பி வைத்திருந்த நெல்லையெல்லாம் அள்ளிக் கொண்டுவந்து அரிசியாக்கி அடுப்பிலே இருந்த உலையிலே போட்டாள்.

அதிகாலையிலேயே செய்தி நகரெல்லாம் பரவியது. தங்கள் வீட்டில் நடந்த இன்னொரு சாவாகத்தான் நகரவாசிகள் பலரும் கருதினர். மக்கள் சாரைசாரையாக வந்தனர். சின்ன ஓட்டு வீட்டிலிருந்து குஞ்சரத்தை வெளியில் தூக்கியபோது வடக்கு ஆவணி வீதி கொள்ள முடியாத அளவு கூட்டம் நின்றது. ‘கோயில் திருவிழாக்

களைத் தவிர மதுரையில் மனிதர்களுக்குக் கூடிய மிகப்பெரியக் கூட்டம் இதுதான்' என்று கலெக்டர் தனது குறிப்பிலே எழுதிவைத்தார்.

நாடி நரம்புகளில் ஓடுவதெல்லாம் அவளின் ரத்தமென நினைத்து நினைவுகளின் வழியே கட்டிப்புரண்டு கதறியழுதனர். அவள் நாதியற்றவர்களின் பெரும் தெய்வமானாள். எண்ணிலடங்கா மனிதக்கூட்டம் அந்தத் தெய்வத்தை நாள்தோறும் வணங்கிச் செல்ல வடக்கு ஆவணி மூலவீதியில் உள்ள உள்சந்துக்கு அலையலையாய் வந்துகொண்டிருந்தது. அவளுக்கு எதைப் படையலிட்டு வணங்குவது எனத் தெரியாமல் தவித்தபொழுது 'ஏன் ராஜம்மாவைப் போல சலங்கையைப் படையலிட்டு வணங்கக்கூடாது?' என்று அவர்களே கேள்வியெழுப்பி பதிலும் தேடிக்கொண்டனர்.

95

உச்சிப்பொழுது. வெயில் சுட்டெரித்துக்கொண்டிருந்தது. உட லெல்லாம் செதில் செதிலாகப் பிளந்து இரத்தம் வடிந்தபடி கட்டி இழுத்துவரப்பட்டவர்கள் வெயிலின் உக்கிரத்தில் மயக்கம் தாளாமல் விராட்டிபத்து மந்தை யருகே இருந்த நிழலிலே சற்று நின்று 'தண்ணீ... தண்ணீ...' என்று தவித்தனர். தாதனூர்க்காரர்களை வெள்ளைக்காரன் அடித்துக் கட்டி இழுத்துவந்து கொண்டிருக்கும் செய்தி ஊரெல்லாம் பரவியது. ஆணும் பெண்ணும் தண்ணீர் கொடுக்க பெரும்பானைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தனர். ஆனால் வெள்ளைக்கார போலீஸ் தண்ணீர் கொடுக்க யாரையும் அனுமதிக்கவில்லை. 'தண்ணி கொடுத்தால் கைது செய்வோம்' என்று இன்ஸ்பெக்டர் பிச்சுவையர் கூறினார். 'அய்யோ... அப்பா...' என பச்சாதாபப்பட்டபடி ஊரே நின்று வேடிக்கை பார்த்தது. சடச்சியின் மக்கள் சங்கிலியால் பிணைத்து இழுத்துச்செல்லப்பட்டனர்.

செய்தி எங்கும் பரவியபடி இருந்தது. நகரத்துக்குள் பேச்சு எட்டியது. ஏற்கனவே ராவுத்தர்சாவடியில் வைத்து பதினாறு காவக்காரர்களை கைது செய்து சிறையில் வைத்துள்ள போலீஸ் இப்பொழுது தாதனூருக்கே போய் பதினாலு பேரை அடித்து இழுத்து வந்து சிறைக்குள் அடைத்துள்ளது. காவக்காரர்கள் விஷயத்தில் அரசு கடும் நடவடிக்கை எடுக்கத் தொடங்கிவிட்டது என்பது நகர மக்களுக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. தாதனூரின் எதிர் நடவடிக்கைகள் குறித்த அச்சம் பெரும் பீதியைக் கிளப்பியது. அடுத்த இரண்டு நாட்களும் பயம் உச்சத்தில் இருந்தது. இரண்டு போலிசார் இறந்துபோனதாகவும் தாதனூர்க்காரர்கள் எத்தனை பேர் இறந்தனர் என்ற கணக்குத் தெரியாதென்றும் மக்கள் பேசிக் கொண்டனர். கல்லெறி வாங்கிக் கடும் காயம்பட்ட போலிசாருக்கு மிஷன் ஹாஸ்பிடலில் வைத்து சிகிச்சையளிக்கப் பட்டது. கெடாயன் நெத்திப் பொட்டில் எறிந்து வீழ்த்திய வெள்ளை போலிசும் கச்சேரி போலிஸ் ஒருவரும் சிகிச்சை பலனின்றி அடுத்தடுத்த நாளில் இறந்தனர். ஆனால் போலிசுக்கு இந்த மரணங்களை விட பெரும் பயத்தை ஏற்படுத்தியது வீராயியின் செயல்தான்.

கைது செய்யப்பட்டவர்கள் விராட்டிபத்தைக் கடந்து இழுத்துக் செல்லப்பட்டபொழுது செய்தி கேள்விப்பட்ட வீராயி தலையில் பானையைத் தூக்கிக்கொண்டு குறுக்குப் பாதையில் ஓடியிருக்கிறாள். அவள் விராட்டிபத்து காவக்காரனின் மனைவி. அவளுடைய புருஷனும், மகனும் புலிப்பட்டி ஜல்லிக்கட்டிற்குப் போய்விட்டனர். அவள் மட்டும் பனைமட்டையை விறகுக்காக வெட்டிக் கொண்டிருந்தாள். செய்தி ஊருக்குள் வந்தவுடன் வீட்டுக்கு ஓடி தண்ணீர்ப் பானையைத் தூக்கிக் கொண்டு குறுக்குவழியாக கண்மாய்க்குள் இறங்கி பொன்மேனி உடை மரக்காட்டு ஓடையிலே போய் மறித்திருக்கிறாள். போன வேகத்தில் 'அய்யோ... அப்பே... ஆத்தே... இப்படி அடிச்சு இழுத்துட்டு போறாங்களே, இந்தக் கொடுமையா...' எனக் கதறியபடி நேராக அவர்களிடம் போய் தண்ணீரைக் கொடுக்க முயற்சித்தாள். போலிஸ் தண்ணீர் கொடுக்கக்கூடாதென சொல்லச் சொல்ல ஆங்காரம் எடுத்து 'ஏ மாமே மச்சாங்களுக்கு நீங்க என்னடா தண்ணீ கொடுக்கக்கூடாதுன்னு சொல்றது' என்று நரம்பு புடைக்கக் கத்தியபடி, கண்களில் கோபம் கொப்பளிக்க போலிசை முட்டி விலக்கிக்கொண்டு உள்ளே போனாள்.

'டேய்... அந்தப் புள்ளைய வுடுங்கடா...' என்றும் 'ஆத்தா... நீ போ ஆத்தா... ஒத்தையில வந்து இவங்கெளோட கலகம் பண்ணாத' என்றும் இழுத்துவரப் பட்டவர்கள் கத்தியபடி இருந்தனர். ஒத்தப் பொம்பளயா வந்து மறிச்சுக்கிட்டு பிரச்சன பண்றாளே என்ற கோபத்தோடு வெள்ளைக்கார போலிசு ஒருவன் குதிரையில் இருந்தபடியே அவள் பக்கமாக வந்து தலையிலிருந்த தண்ணிப்பானையை ஒரே எத்தில் எத்தி உடைத்தான். பானை நொறுங்கி அவள் மேலெல்லாம் தண்ணீர் கொட்டியது. உயிர் ஒழுகிப்போனதைப்போல அப்படியே அதிர்ந்து நின்றவள் 'டே...ய்' எனக் கத்தியபடி அவன் காலைப் பிடித்து ஒரே இழுப்பாக இழுத்துக் கீழே போட்டாள். கத்திய சத்தத்திலே குதிரை அரண்டு விலகியது. கீழே விழுந்தவனின் மீது கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் பாய்ந்து இடுப்பில் இருந்த பனங்கருக்கால் இரண்டு பக்கமும் பிடித்து தலையையும் வாலையும் பிடித்து மீனை உரசுவது போல நறநறவென சங்குக் குழியை அறுத்தாள். விழுந்த சத்தம் கேட்டு சுதாரித்து மற்றவர்கள் அவளை நெருங்குவதற்குள் சங்குக் குழியிலிருந்து பீறிட்ட ரத்தம் அவள் முகத்திலே சீறிச் சிதறியது. அடுத்த கணமே துப்பாக்கிக் கட்டையால் அடித்து நொறுக்கப்பட்டாள். இழுத்துவரப்பட்டவர்களின் பெரும் கத்தல்களுக்கு இடையில் போலிஸ் கூட்டம் அவளை அடித்து பானெட்டால் குத்தி மண்ணோடு மண்ணாக்கியது. உடைமரக்காட்டு ஓடையிலே இரண்டு உயிரும் போனது.

இழுத்துவரப்பட்டவர்களைச் சிறைக்குள் தள்ளிய பின்பும் உடை மரக்காட்டு ஓடைக்கரை மேலே பானையைத் தூக்கிக்கொண்டு பூமி அதிர ஓடி வந்து அவள் மறித்ததும் கணநேரத்திற்குள் சங்குக்குழியை அறுத்து எறிந்ததும் போலிசாரை நடுநடுங்க வைத்தபடி இருந்தது. விராட்டிபத்து காவக்காரன் பொஞ்சாதி வீராயி ரிசர்வ் போலிஸ் சார்ஜண்ட் ஸ்பெல்டிங்கை கொன்ற செய்தி நகரத்திலிருந்து கிராமம் கிராமமாகப் பரவியது.

108

'அவுட் போஸ்ட்' ஆஜர் முகாமாக மாறுவதற்கு ஆன இந்த ஓராண்டு காலமும் தாதனூர் அனுபவித்த துயரத்திற்கு அளவேதும் இல்லை. ஊர்க் கட்டுப்பாட்டின் படி ஒத்தப்பல்லன் கூட்டத்திற்கு வரி கொடுத்துத் துவக்கப் பட்ட கட்டிடம் இப்படி ஊரையே அழித்தொழிக்கும் இடமாக மாறும் என யாரும் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசி ஆக வைத்த சபாபதி பிள்ளையைக் கண்டம் துண்டமாக வெட்டிப் போட்ட பின்பும் ஊரின் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. 'உள்ளே கொண்டுவந்து எதை வைக்கிறான் பார்ப்போம்' என்று நினைத்து அனுமதித்த கட்டிடத்திற்குள் இப்பொழுது ஊரே அகப் பட்டுக்கிடக்கிறது. போதகர் டேவிட் சாம்ராஜ் அவ்வளவு கோபப்பட்டதற்கான காரணம் இப்பொழுதுதான் புரிந்தது. ஆனால் அது புரிகிற பொழுது எல்லாம் கையை மீறிப் போய்விட்டது. எந்நேரமும் கழுத்தில் கொண்டிக்கட்டை போட்டவர்கள் பரிதாபமாக முனகிய சத்தம் கட்டிடத்திற்குள் இருந்து கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. புதிதாக கைது செய்யப் பட்டவர்கள் நாள் முழுவதும் முதுகில் மண்மூடையைச் சுமந்து ஆடுமாடுகளைப் போல குனிந்தபடியே நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர். வெள்ளைக்கார துப்பாக்கி போலிஸ் இரவு பகலாக அவுட்போஸ்டிலே தங்கி யிருந்தது.

இந்தக் காலம் முழுவதும் நிகழ்ந்த கொலைகளில் பலவற்றைப் பெண்கள் செய்தனர். அதிகாலையில் அவுட்போஸ்ட்டில் இருந்த தலைமைக்காவலர் கண்மாய்க்கரை பக்கமாக காலைக்கடனை முடிப்பதற்காக வந்தபொழுது, தண்ணீருக்குள் கால் கழுவி விட்டு வெளியே வந்த கழுவாயி, அவன் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக ஒரே அடியாக அடித்து கீழே வீழ்த்தி மேலேறி உட்கார்ந்து மூஞ்சியை சகதிக்குள் திணித்து வலு வெல்லாம் சேர்த்து அமுக்கினாள். கைகால்கள் எல்லாம் துடிப்பை நிறுத்தியதும் அப்படியே போட்டுவிட்டு எழுந்து கரையோரமாகவே நடந்து ஊருக்குள் போய் விட்டாள். அன்றிரவுதான் ஊர் பெரியாம்பிளையைக் குத்துக்கல்லில் கட்டிவைத்து விடிய விடிய சவுக்கால் அடித்தது. அதன் பின்பு பெண்கள் தனியாக அகப்பட்ட பல போலிசாரை உண்டு இல்லையென்று ஆக்கினர். பெண்களிடம் அகப்பட்ட போலிசார் யாரும் உயிருடன் திரும்பாததால் இவற்றையெல்லாம் பெண்கள் செய்கிறார்கள் என்று போலிசால் நினைக்கமுடிய வில்லை. சம்பவம் நடந்த பொழுதெல்லாம் போலிசார் ஆண்களை உண்டு இல்லையென ஆக்கிக்கொண்டிருந் தனர்.

பல கொண்டிக்கட்டைகளை செய்து அவுட்போஸ்ட் டில் தயாராக வைத்திருந்த போலிசார் புதிய கழுத்து களைத் தேடிப்பிடிக்க ஆர்வத்தோடு இருந்தனர். பெண் களிடமும் குழந்தைகளிடமும் மானக்கேடாகப் பேசி, மறைந்து திரிகிற ஆண்களை மந்தையை நோக்கி வரவைக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தனர்.

ஒருநாள் ராத்திரியில் ரயில்வே ஸ்டேசனுக்கு பக்கத்திலிருந்த அவுட் போஸ்ட்டுக்கு முன்னால் பெரும் புதருக்குள் போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள் கழுவாயி. அவுட்போஸ்ட் முன்புபோல பரபரப்புடன் இல்லை. நகர் காவலுக்கு வருகிறவர்களைக் கண்காணித்து மேலதிகாரி களிடம் உடனுக்குடன் போய்ச் சொல்ல வேண்டிய தேவை எதுவும் இப்பொழுது கிடையாது. எனவே அமைதியாக இருந்தது. மூன்று போலிசார் உள்ளே உட்கார்ந்தபடி தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். இரண்டு பேர் வெளியில் காவலுக்கு துப்பாக்கியுடன் நின்றுகொண்டிருந்தனர். இரண்டு பக்கமும் இரும்புக் கம்பங்களின் மேல் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. இருள் வெளியெங்குமிருந்து வெளிச்சத்தின் குரல் வளையை இறுக்கிக்கொண்டிருந்தது. எதிரில் இருந்த புதர்களுக்குள் வெகுநேரமாக குத்தவைத்து உட் கார்ந்திருந்த கழுவாயி என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தாள். நீண்ட நேரத்திற்குப்பின் நின்றுகொண்டிருந்ததில் ஒருவன் அவுட்போஸ்ட் பின்புறம் இருந்த இருட்டுக்குள் போனான். இதுதான் சமயம் என முடிவெடுத்த கழுவாயி புதருக்குள் இருந்து இருளைப்போர்த்தியபடி வெளியே வந்தாள். மேற்கு திசையில் எதையோ பார்த்துக்கொண்டிருந்த வெள்ளைச் சிப்பாயின் பின்தலையில் இரும்பைக்கொண்டு அடித் ததைப்போல அடி விழுந்தது. அப்படியே மல்லாக்க விழுந்தவனின் கழுத்தை பன்னரிவாளால் மூன்றே இழுவையில் அறுத்து எடுத்தாள். முடியை இறுக்கிப் பிடித்தபடி உடைமரக்காட்டுக்குள் நடந்தாள். பீறிட்டு ரத்தம் தெறித்தபடி இருந்தது.

அரை நிலா வானத்திலிருந்து எட்டிப்பார்த்தபடி இருந்தது. பொன்மேனியின் உடைமரக் காட்டின் வழியே வந்தவள் மாடக்குளம் கண்மாய்க் கரையிலே ஏறினாள். அவள் பாதடியின் அதிர்வில் கரை நெடுகக் கரம்பை மண் சரிந்தது. நெடுக இருந்த ஆலமரங்களில் அடைந்து கிடந்த பறவைகள் எல்லாம் விழித்தன. வீச்சுக்கு வீச்சு ரத்தத்துளிகள் கரையின் சரிவில் விழுந்து உருண்டன. தலைமுடியை இறுகப்பிடித்தபடி கைவீசி வந்த அவளின் வேகத்தைக் கண்டு இருள் நடுங்கியது. நண்டு நத்தைகள் வலைகளுக்குள் ஓடின. ஆந்தைகள் இருப்புக் கொள்ளாமல் வெளியெங்கும் கத்தியபடி பறந்தன. மலையடிக்கருப்பும், சமயக்கருப்பும், ஒண்டிக் கருப்பும் ஆங்காரத்தோடு அறுபட்ட தலையை ஏந்தி வருபவளைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கி பனைமரங்களின் பின்னே ஓடி ஒளிந்தன. வெட்டிய தலையோடு கண்மாய்க் கரையில் இருள் அதிர நடந்து வருபவளை எதிர்கொண்டு பார்க்க எவரும் இல்லை.

கிழக்குப்பக்கமாக ஊருக்குள் நுழைந்தவள் மந்தை யிலிருந்து அவுட் போஸ்ட் கட்டிடத்திற்குள் தலையை வீசி எறிந்தாள். நடு மையத்தில் சொத்தென விழுந்து உருண்ட தலை மூலையில் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த கொண்டிக் கட்டைகளை இரவெல்லாம் பார்த்தபடியே கிடந்தது. கழுத்தற்று வந்து விழுந்த தலையை கொண்டிக் கட்டைகளும் இரவெல்லாம் அதிர்ச்சியோடு பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தன.

வெளியில் காவலுக்கு இருந்த போலிஸ்காரர்கள் அதிகாலையில் தான் உள்ளே வந்து பார்த்தனர்.

அறுபட்டுக் கிடந்த தலையைத் தூக்கிக் கொண்டு நகரத்தை நோக்கி ஓடினர். வெள்ளை நிறத்தோல் ரத்தமற்று வதங்கிக் கருத்திருந்தது.

வடகரையில் இருந்த ஐரோப்பிய இடுகாட்டில் சவ அடக்கம் நடந்தது. முண்டமற்றுக் கிடந்த தலை மீண்டும் ஒருமுறை அகப்பட்ட தாதனூர்க்காரனையெல்லாம் அழித்து ஒழிக்கும் வாய்ப்பைக் கொடுத்தது. ரயில்வே ஸ்டேஷன் அவுட்போஸ்ட்டில் தூரத்தில் இருந்த புதர்ப் பக்கமாக சிறுநீர் கழிக்கப் போன போலிஸ் ஒருவன், ஒரே அடியில் போலிசை அடித்து வீழ்த்தி தலையை அறுத்து கொண்டு போனது ஒரு பெண் என்ற உண்மையை மேலதிகாரியிடம் போய்ச் சொன்னான். அந்தச் செய்தி வெள்ளைக்கார போலிசுக்கு பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இன்ஸ்பெக்டர் சேதுப்பிள்ளையை வண்டியூர் கண்மாயில் வைத்துக் குத்திக்கொன்றது பெண்கள்தான் என்றும், அந்த வண்டியோட்டி டி.எஸ்.பி.ஸ்டீபன்சனிடம் வந்து சொன்னபோது தான் உடனிருந்ததாகவும் சொன்னான், அப்பொழுது ஏட்டாக இருந்து இப்பொழுது தலைமைக்காவலராக மாறியிருக்கிற சின்னச்சாமி முதலி.

அவுட்போஸ்ட்டில் கொலையைப் பார்த்தவன் சொன்ன அடையாளத்தை வைத்து ஊரில் இருந்த பெண்கள் எல்லோரையும் போலிஸ் கவனிக்க ஆரம்பித்தது. அன்று இரவு கழுவாயி வீட்டில் படுத்துக்கிடந்தாள். மறுநாள் காலையில் எழுந்து கண்மாய் பக்கமாகப் போனவள் அதன்பின் வீடு திரும்பவில்லை. பக்கத்து வீட்டுக்காரியிடம் சொல்லாமல் அவள் தூரந்தொலைவுக்குப் போகமாட்டாள். ஆனால் நாட்கள் ஒவ் வொன்றாகப் போனபோதும் அவள் வரவில்லை. பெண்கள் எல்லாம் அவளை எங்கெல்லாமோ தேடிப்பார்த்தனர். அவள் வாக்கப்பட்ட மூன்று ஊருக்கும் போய்த்திரும்பினர். எங்கும் அவள் இல்லை. குமரிப் பெண்கள் மிகுந்த கவலையோடு கழுவாயிக்காகக் காத்திருந்தனர். மந்தையில் கிடக்கும் இளவட்டக் கல்லை இரண்டு மூன்று முறை தூக்கிப்போடுபவள் அவள்தான். 'பொச கெட்ட ஆம்பிளைக ஆட்டையும் கண்ணுக் குட்டியையும் தான் தூக்குவாங்கெ. என்னோட வயசு ஆம்பிளைய வந்து கல்ல மூணு தடவ தூக்கிப்போடச்சொல்லு பாப்போம்' என்று மந்தையில் நின்று சவால்விட்டுக் கூப்பிடுவாள். எங்கே தன்னை நேருக்கு நேராக கல்லைத் தூக்கச்சொல்லி கூப்பிட்டுவிடுவாளோ என்று ரோசப் பட்டுத்தான் மந்தைக்கல் பெரியாம்பிளை இவளைப் பார்த்த போதெல்லாம் ஓடி ஒளிந்தார். இரவெல்லாம் நெல்லுக் குத்தியபடி கழுவாயி சொன்ன கதைகளைக் கேட்டு வளர்ந்த குமரிப்பெண்கள் கழுவாயிக்காக காத்துக் கொண்டேயிருந்தனர்.

115

மூன்று நாட்களுக்குப்பிறகு ஒரு அதிகாலையில் முழு போலிஸ் படையும் நல்லூருக்குள் நுழைந்தது. கோழி கூப்பிட ஊருக்குள் நுழைந்த படை கையில் சிக்கியவர்களை எல்லாம் அடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து மந்தையில் போட்டது. தாதனூருக்கு ஜல்லிகட்டுக் காளை அனுப்பியதிலிருந்து போலிஸ் கையில் சிக்காமல் இருந்த தாதனூர் அங்கம்மாக் கிழவி இன்று சிக்கினாள். தலைமுடியைப் பிடித்து தரதரவென்று இழுத்துவந்து மந்தையிலே போட்டு ஆளாளுக்கு மிதித்தனர். கிழவி சுருண்டு துடித்தாள்.

'டேய்... பெரியாத்தாள ஏண்டா மிதிக்கிறெங்க விடுங்கடா...' என்று அடிப்பட்டுக் கிடந்தவர்கள் கிழவியைக் காப்பாற்ற முயற்சித்தனர். ஆனால் அடியின் வேகம் அவர்களுக்கும் சேர்ந்து அதிகமானது. கிழவியை விட்டுவிடச் சொன்னவனையெல்லாம் அடித்து நொறுக்கினர். ஊர் ரணகளப்பட்டது. எல்லா வீடுகளுக்குள்ளும் நுழைந்து உள்ளே இருந்தவர்களை அடித்து தலை முடியைப் பிடித்துத் தரதரவென இழுத்துக்கொண்டு வந்தனர். குதிரைப்படை போலிசும், கச்சேரி போலிசும் ஊரை மிதித்து நகட்டினர்.

அரை மயக்கத்தில் இருந்த கிழவி கையை ஊன்றி எழுந்து எதிரில் நின்றுகொண்டிருந்த போலிசை நோக்கி கும்பிடுவதைப்போல கையைக் கொண்டு போனாள். சரி, என்னதான் செய்கிறாள் பார்ப்போம் என நின்று கொண்டிருந்த அந்த வெள்ளைக்காரன் மீது சற்றும் எதிர்பாராதபடி பாய்ந்து குரவளையைக் கடித்துத் துப்பினாள். மூஞ்சியெல்லாம் ரத்தம் தெறித்தது. போலிஸ்காரனின் அலறலில் லத்திகள் கிழவியின் உடலை நொறுக்கித் தள்ளின. நல்லூர் மந்தையில் குப்புறவிழுந்தபடி கிழவியின் உயிர் பிரிந்தது.

'பெரியாத்தாள அடுச்சே கொன்னுடாங்கௌடா...' என்ற சத்தம் கரட்டுப்பக்கமும் கணவாப்பக்கமும் மறைந்திருந்தவர்களை எல்லாம் ஊரை நோக்கி இழுத்தது. வெட்டரிவாளும் வேல்கம்பும் வேண்டிய மட்டும் பாய்ந்தன. சரளைக்கற்களின் எறி பொறுக்க மாட்டாமல் கதறிய போலிசுக்கு சூட்டிங் ஆர்டர் கொடுக்கப்பட்டது.

அதிகாலையில் துவங்கி மதியம்வரை துப்பாக்கி சுடும் சத்தம் நல்லூரில் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. திசைகள் அதிர்ந்தன. போலிஸ்படை அறுபது ரவுண்ட் சுட்டுத் தீர்த்தது.

அறுபத்து நாலு பேர் குற்றுயிரும் குலையுயிருமாக ரத்தம் ஒழுக கைவிலங்கோடு திருமங்கலம் கோர்ட்டுக்கு இழுத்துக் கொண்டுவரப்பட்டனர். செத்துப்போனதாகக் கருதப்பட்ட பதினாறு பேரின் உடல்கள் தெருவெங்கு மிருந்து இழுத்துக்கொண்டுவந்து மந்தையிலே போடப்பட்டது.

மாலை 4மணி சுமாருக்கு இரண்டு மாட்டுவண்டிகளைக் கொண்டு வந்து உடல்களையெல்லாம் தூக்கி வண்டியிலே போட்டனர். ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக உடல்கள் கிடத்தப்பட்டன. கிழவியைத் தூக்கி இரண்டாம் வண்டியின் மீது எறிந்தனர். வண்டிகள் புறப்பட்டன. அடிக்கட்டைகளின் வழியே ரத்தம் ஒழுக ஒழுகப் பதினாறு உடல்களைச் சுமந்துகொண்டு சக்கரங்கள் உருண்டன.

மாலை ஆறு மணிக்கு மலையடி காட்டு ஓடை ஒன்றின் ஓரத்தில் இரண்டு பெருங்குழிகளை வெட்டி மொத்த மாக எல்லா உடல்களையும் போட்டுப் புதைத்து விட்டுப் போயினர்.

●